

BIBLIATANULMÁNYOK

Lukács evangéliuma

Írta: John M. Fowler

TANÍTÓI MELLÉKLET

2015. április, május, június

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2015

Copyright © *John M. Fowler*, 2015

Felelős kiadó: *Ócsai Tamás*

Fordította: *Zarka Dávid*

Lektorálta: *Gyevainé Gerlai Krisztina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Fenyvesi Eszter*

E-mail: feszter@adventista.hu

Telefon: 06-30-664-3000

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szőllősy Műhely*, Debrecen

Felelős vezető: *Szőllősy Botond*

TARTALOM

1. tanulmány: Jézus első eljövetele	4
2. tanulmány: Jézus keresztsége és megkísértése	11
3. tanulmány: Kicsoda Jézus Krisztus?	18
4. tanulmány: Elhívás a tanítványságra	25
5. tanulmány: Krisztus, a szombat Ura	32
6. tanulmány: Nők Jézus szolgálatában	39
7. tanulmány: Jézus, a Szentlélek és az imádság	45
8. tanulmány: Jézus küldetése	51
9. tanulmány: Jézus, a tanítómester	58
10. tanulmány: Jézus követése a mindennapokban	65
11. tanulmány: Isten országa	71
12. tanulmány: Jézus Jeruzsálemben	77
13. tanulmány: Megváltónk megfeszítése és feltámadása	83

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- www.adventista.hu/det

Tiszavidéki Egyházterület:

- www.adventista.hu/tet

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélizációs Központ (REK):

- www.remenyvtv.hu

Bibliatanulmányok:

- www.adventista.hu/bibliatanulmanyok

Jézus első eljövetele

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: *Lk 1:37*

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Értsük meg, hogy Jézus valóságos, történelmi személy és mindenki számára elérhető!

Érezni: Tegyük magunkévá azt az ígéretet, hogy Istennel minden lehetséges!

Tenni: Jézussal éljük az életünket, és tapasztaljuk ezáltal a megváltás hatalmát!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ:

I. Tudni: Jézus létezik

- A** Hogyan mutat rá Jézus szűztől való születése arra, hogy a megváltás Isten tette és nem emberé?
- B** Hogyan tanulhatjuk meg *Lukács evangéliumának* 1. és 2. fejezeteiből, hogy Jézus történelmi személy és nem egy mitológiai szereplő?
- C** Hogyan emeli ki Lukács, hogy Krisztus és az evangélium mindenki számára elérhető?

II. Érezni: Istennel minden lehetséges

- A** Hogyan biztosít Keresztelő János és Jézus születése arról, hogy Istennel minden lehetséges?
- B** „Mert az Istennél semmi sem lehetetlen” (*Lk 1:37*). Mit tanulhatunk Gábel biztatásából, ha szegények vagyunk vagy ha reménytelennek látjuk a helyzetünket?

III. Tenni: Tapasztaljuk Isten ígéretének valóságosságát!

- A** Mária, Erzsébet és Zakariás imaélete ismeretében hogyan tudunk jobban bízni Isten ígéreteiben?
- B** Gondolkozzunk el a jászlon, a pólján és azon, hogy „nem vala nekik helyük a vendégfogadó háznál”! Miért ne engedjük, hogy a szegénység akadályozzon az Isten küldetésében való részvételben?

Összegzés: Az „Istennél semmi sem lehetetlen” ígéretének képessé kell tennie arra, hogy várjunk Istenre, hallgassunk a Szavára és imádsággal kérjük az akaratának megvalósulását az életünkben.

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

Központi Ige: Lk 1:31-35

A lelki növekedés alapja: A helyesen gondolkodó keresztények Isten történetének tekintik a történelmet – Isten tetteit látják az emberi történelemben. A Biblia feljegyzései Isten teremtésének hatalmas tétével kezdődnek, és végigkövetik az emberiségnek a bűn miatti tragikus bukását. A Krisztus és a Sátán, az igazság és a bűn közötti küzdelem nyomja rá a bélyegét a történelem nagy részére. Jézus betlehemi születésével a Szentháromság második személye belépett a térbe és az időbe, hogy beteljesítse 1Móz 3:15 szövetségi ígértét, megvalósítsa Isten megváltási tervét (1Tim 3:16), biztosítsa a bűn és Sátán végét és így az isteni igazságosság és kegyelem végső győzelmét a nagy küzdelemben (Jel 20:10).

Csak tanítóknak: E heti leckénk elindítja a négy evangélium közül a leghosszabbnak, *Lukács evangéliumának* a tanulmányozását. Bár Lukács nem volt szemtanúja Jézus történetének, megkísérli rendszerbe foglalva bemutatni, hogy ki volt Jézus és mit tett. Lukács hivatására nézve orvos volt (Kol 4:14), aki útitársul Pál mellé szegődött (2Tim 4:11; Fil 24). Görög származású tudós volt, akit érdekelt a történelem kutatása (Lk 1:3; 2:1). Az írásaiból érezhető az együttérzés és a tudományos megközelítés. Kutatásának eredményeit és legfőképpen a mindenki számára elérhető Megváltót közvetítette pogányoknak és zsidóknak egyaránt (Lk 3:6; 9:51-56; 10:25-37; 17:11-19).

Kezdő feladat: *Lukács evangéliuma* két csodával kezdődik: János születésével egy olyan házaspártól, akiknek már nem lehetett volna gyerekük (Lk 1:11-18) és Jézus szűztől való születésével (26-34. versek). A Szentírásból mely más csodákra emlékszünk még, amelyeken keresztül Isten megmutatta az akaratát? Miért alapvetően fontos a szűztől való születés Isten megváltási tervében?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Csak tanítóknak: Lukács az egyetlen újszövetségi író, aki nem volt zsidó. Pogányként egy másik pogánynak, a barátjának, Theofilusnak írt. Művelt emberként, görög tudósként (úgy tartják, hogy ennek az evangéliumnak az első négy verse az egész Újszövetségben a legjobb görög nyelvezettel megírt rész), orvosként és egyetemes világnézettel rendelkező történészként Lukács fajra vagy nemzetiségre, rangra, nemre vagy korra való tekintet nélkül mutatja be a világ Megváltóját.

A négy evangélium közül Lukácsé még teljesebb történetet közöl: az általa nyújtott információ mintegy 30%-a nem található meg a többi evangéliumban. Lukács nélkül nem ismerhattünk volna meg olyan közkezdelt történeteket, mint például az irgalmas szamaritánus, a tékozló fiú, a gazdag ember és Lázár, a bolond gazdag, a farizeus és az adószedő stb. példázatait. Ahogy elkezdjük a tanulmányunkat ebben a negyedévben, tartsuk észben, hogy Lukács egyedi teológiai bizonyosságággal és világossággal szolt Jézusról!

BIBLIAKOMMENTÁR

Lukács evangéliuma céltudatos mondattal kezdődik: a célja, hogy egy rendszerbe foglalt beszámolót adjon Jézus rendkívüli életéről. A beszámoló kettős jellegű: elsősorban történeti – Jézus a történelem egy meghatározott idejében jött el, és valóságos (figyeljünk fel a történelmi személyekre és időszakokra, amelyekről Lk 1:5 és 2:1-5 verseiben olvashatunk), tehát nem mitológiai személy; másodsor pedig a megváltásról szól – Isten azért küldte el Jézust, hogy Ő legyen a Megváltó és elhozza a megváltás jó hírét az emberiségnek (Lk 1:31-35; 2:11). A beszámoló rendszerezettsége egyértelműen kitűnik az evangélium első két fejezetéből, ami Jézus eljövételének előkészítését és születését részletezi, és ez is az egyedi jellegéhez járul hozzá.

I. Az útkészítés

(Lk 1:5-25)

Az Ószövetség az Újszövetséget készíti elő. 1Móz 3:15 első ígérésétől kezdve az „igazságnak napja” (Mal 4:2) utolsó előrejelzéseig egyetlen célja van az egész prófétai Igének: a Szabadító útjának előkészítése. Malakiás ezzel zárja próféciját: Isten elküldi Illés prófétát, hogy előkészítse a Messiás útját. Négyszáz évvel a prófécia után Gábrriel azt mondja

Zakariásnak, az idős, gyermektelen papnak, hogy neki és meddő feleségének fiuk fog születni, akinek feladata: „*tökéletes népet*” készíteni az Úrnak „*az Illés lelkével és erejével*” (Lk 1:17).

Az útkészítőnek és aki bizonyosságot tesz Jézusról olyan életet kellett élnie abban az időben, és olyan életet kell élnie most, amely:

✦ „*nagy leszen az Úr előtt*” (15. vers)

✦ „*betelik Szentlélekkel*” (15. vers)

✦ „*sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz*” (16. vers)

✦ „*az Illés lelkével és erejével*” (17. vers) szolgál

✦ embereket készít elő az Úrnak (17. vers).

Megbeszélendő kérdés:

Vessük össze Gábrrielnek János személyéről szóló leírását (Lk 1:15-17) Zakariás próféciájával, amely János küldetésével volt kapcsolatos (1:67-79)!

II. Jézus születése

(Lk 1:26-38; 2:1-20)

Az isteni tervben semmi sem történik véletlenül. Az Atya Isten parancsára Gábrriel, az angyali sereg vezére, a mennyei trónteremből Názáret kicsiny falujába siet, hogy elmondja egy fiatal szűznek: „*ímé fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét JÉZUSNAK*”, aki „*a Magasságos Fiának hívattatik*” (Lk 1:31-32).

Lukács kétségtelenül szűztől való születésről beszél. Gábrriel egyszerű választ ad azoknak, akik nem hisznek ebben a csodában, és akik nem természetfeletti születésről beszélnek: „*az Istennél semmi sem lehetetlen*” (37. vers). Ha Isten korlátozva lenne abban, hogyan hajthatja végre a céljait, akkor nem lenne Isten. Hittel kell elfogadni azt, ahogyan véghezviszi a szent céljait. Mária fia Isten Fia – ember és Isten, csodálatos egységben, rejtelmesen egybeforrva Jézusban, aki a „*Megtartó, ki az Úr Krisztus*” (Lk 2:11).

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Nem választja el az Újszövetség a történelmi Jézust a hit Krisztusától. Mit kockáztatunk azzal, ha az egyiket hisszük és a másikat figyelmen kívül hagyjuk?

- 2) A következő állítás Aquinói Tamástól származik: „Hogy Krisztus teste valódi testben mutatkozzék meg, nőtől született. Ám hogy az isteni mivoltára is fény derüljön, szűztől született.” Mit gondolunk erről az állításról? Miért?

III. Bizonyágtevés Jézus egyedi voltáról

(Lk 2:1-35)

A történelem is bizonyította, hogy Jézus nem kitalált szereplő, akit az I. században élők képzeltek el, olyanok, akik el akartak távolodni az elzárkózó judaizmustól és a misztikus római és görög kultuszoktól. Lukács előrebocsátja Jézus történelmi valóságát azzal, hogy állítja, Augustus uralkodása idején született, amikor Czirénius volt Szíria kormányzója, és amikor a császár kiadta a rendeletét, amely miatt Józsefnek és Máriának Názárethből Betlehembe kellett mennie (Lk 2:1-7). Lukács, a történész nem engedi, hogy Jézust mitológiai alaknak gondolják. Számára Jézus valóság. Ő Mária fia, Isten Fia, a világ Megváltója.

A mindenki számára elérhető Jézus képe Lukácsnál folyamatosan visszatér, ahogyan azt a következő leckékben is látni fogjuk. A megváltás jó híre az egész emberiségnek szól, és az élethez szükséges dolgokat ígéri: „*Dicsőség... Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jó akarat*” (14. vers).

Kétezer évvel később is ugyanúgy szerezhethetjük meg az élet örök ajándékát. Az emberiségnek csak békére kell vágyania, de ne ez legyen a prioritása! Az első helyen Isten dicsőítése álljon! Ahol elfogadják Istent, ott részük lesz belső és külső békében is. A pásztorok tapasztalták ezt, Jeruzsálem pedig nem. Ez az emberi dolgok tragédiája.

Gondoljuk végig: Miért az Isten dicsőítése legyen az első az életünkben, a béke vagy bármilyen más emberi boldogság helyett?

3. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Csak tanítóknak: Isten tetteit a megváltás történetében előre jelezték a bibliai próféciaik, de az azokat ismerőknek csak egy része volt kész azok bekövetkeztére. Az apostol ezt mondja: „*Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát*” (Gal 4:4). Ellen G.

White így írt: „Mindazáltal, ahogy a csillagok haladnak roppant körforgásukban a számukra kijelölt pályán, úgy Isten sem siet és nem késik szándéka véghezvitelében... Amikor az idő hatalmas mutatója ehhez az órához ért, Jézus megszületett Betlehemben” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 23. o.). Beszéljük meg az osztályban a prófécia célját és annak a tragédiáját, hogy az emberek figyelmen kívül hagyják Isten Szavát!

Elgondolkodtató kérdés:

Amikor Jézus megszületett Betlehemben és később, amikor megkezdte szolgálatát, csak kevesen voltak készek elfogadni Őt annak, aki valójában volt. Miért van ez?

Kérdés az alkalmazáshoz:

Ahogy a prófécia megjövendölte Jézus első jövetelét, ugyanúgy szól második adventjéről is. Mennyiben különbözik a mi felkészültségünk annak a generációnak a felkészültségétől, amely szemtanúja volt első érkezésének?

4. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Csak tanítóknak: A mai leckénk lehetőséget ad az önvizsgálatra. Tegyük fel néhány egyszerű kérdést! Ha én volnék:

- 1) Theofilus – Mi győzne meg arról, hogy hihetek Lukács történetében?
- 2) Gábiel – Miért engem választott Isten arra, hogy hírül vigyem éppen annak a pusztulását, akinek a helyét én vettem át a mennyben?
- 3) Erzsébet – Miért hinnék a férjem történetének, hogy meglátogatta Gábiel a templomban?
- 4) Mária – Hogyan nézhetek szembe Názáretben a botránkozó tekintetekkel és a szörnyű pletykákkal?

A PALACSINTÁS GYÜLEKEZET - DÉL-KOREA

Az egyik szombat reggel Shin asszony a tizenöt éves lánya, Bo Hwa ajtaján kopogott, aki a szobájában sírt. Bo Hwa nem akart gyülekezetbe menni, mert egyedül érezte magát. Sokat imádkoztak emiatt, és hamarosan Shin asszonynak támadt egy ötlete. Hétköznaponként korán felkelt, és kétezer kis, töltött palacsintát készített, amit az iskolával szemben kezdett el árulni. Egész nap árulta a palacsintát, és közben összebarátkozott a fiatalokkal. Sokuknak igen nehéz élete volt.

Megtudta, hogy szombat délutánonként általában semmi dolguk, így elhívta a fiatalokat, hogy egyedül élő idős embereket látogassanak meg. Nagy sikere volt a tervnek, és minden ilyen szombat délután a Shin házaspár vendégül látta a fiatalokat, akik igazán értékelték a család szeretetét. Így már Bo Hwának is sok barátja lett. A Shin család imádkozni is tanította őket, keresztény énekeket énekeltek, tanulmányozták a Bibliát, látogatták az egyedül élő társaikat, sőt be is fogadták magukhoz azokat, akik igazán rászorultak. A találkozókhoz egy idő után túl kicsi lett a lakásuk, de hamarosan Isten segítségével nagyobb házba költözhettek. Így még több fiataalt tudtak „örökbe fogadni”.

Rövidesen gyülekezetté nőttek ki magukat, így hivatalosan is meg akarták szervezni a hetednapi adventista gyülekezetet, ahhoz pedig már szükséges egy épület is. Shin úr talált is egyet, és az imák hatására 5 000 USD gyűlt össze a cél érdekében. Mivel még lelkészre is szükségük volt, Shin úr negyvenöt évesen jelentkezett a Sahmyook Egyetemre (adventista egyetem Szöul mellett) teológiát tanulni, és a lányával, valamint még három fiattal együtt el is végezte.

1998 óta több mint négyszáz fiatal keresztkelkedett meg ebben a gyülekezetben, és 2014 áprilisáig harminckilenc evangélizációt tartottak, több külföldi országba is eljutottak, ezzel ezrek életét változtatták meg. A 2. negyedév 13. szombati adományának egy része a saebyeoksei ifjúsági missziós intézethez kerül, amelyből még több képzésben lesz részük, hogy folytathassák a gyülekezetalapítás hagyományát. Köszönetet mondunk a nagylelkű adományokért!

Jézus keresztsége és megkísértése

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Lk 3:22

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Figyeljük meg, hogyan készült fel Jézus a küldetésére!

Érezni: Érezzük át, hogy szükséges készen állni a saját küldetésünkre!

Tenni: Készüljünk fel a küldetésünkre!!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ:

I. Tudni: Hogyan készült fel Jézus a küldetésére?

- A** Milyen szerepet játszott a keresztség Jézus felkészülésében?
- B** Miért kellett Jézusnak megkeresztelkednie?
- C** Kísértéseivel hogyan akadályozta Jézust a küldetésében Sátán? Mi volt Krisztus pusztai győzelmének a titka?

II. Érezni: Készen kell állnunk az életünk küldetésére

- A** Ha még nem keresztelkedtünk be Isten családjába, akkor mibe kerülne meghozni ezt a döntésünket? Ha már megkeresztelkedtünk, akkor milyen jelentősége van ennek a mindennapi tapasztalatainkban?
- B** Milyen érzést vált ki bennünk Jézus győzelme a kísértések felett? Hogyan állhatunk mi is olyan biztosan az élet kísértéseivel szemben, mint Ő?
- C** Az imádsággal és Isten Szavába és ígéreteibe vetett bizalommal hogyan győzhetünk az élet kihívásaival szemben, legyenek akár kenyérrel, egészséggel, boldogsággal vagy biztonsággal kapcsolatosak?
- D** Jézus minden egyes kísértésre egy isteni ígérettel felelt Sátánnak. A Biblia hogyan válik fegyverré a Sátán elleni harcban?

III. Tenni: Mi kell ahhoz, hogy véghezvigyük a küldetésünket?

- A** Mi a küldetésünk az életben? Hogyan lehetünk ebben biztosak?
- B** Mit kell ahhoz tennünk, hogy győzve élhessünk Krisztusért – ahogy Jézus élt az Atyáért?
- C** Milyen lépéseket teszünk majd meg, hogy győztes keresztyények lehessünk, amikor a kísértés Isten akarata ellen hajt?

Összegzés: Életbevágóan fontos, hogy felkészüljünk a küldetésre, amivel Isten bízott meg! A felkészüléshez hozzátartozik, hogy keresztség által részei leszünk Krisztus testének, az egyháznak, és készen kell állnunk minden egyes küzdelmet megvívni.

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

Központi Ige: Lk 3:22

A lelki fejlődés alapja: Keresztelő János az ézsaiási prófécia beteljesülésének tartotta magát (40:3-5). Ő lett a pusztában kiáltó szó, és az Úr útját készítette elő. Jézus már fiatalon felismerte és kijelentette, hogy „*nékem azokban kell foglalatossá lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai*” (Lk 2:49). Isten Fiaként és Ember Fiaként tudatában volt különleges küldetésének. Mi is megtalálhatjuk életünk értelmét és célját, amikor Istenhez fordulunk, belé kapaszkodunk.

Csak tanítóknak: A leckénk János szolgálatával kezdődik. Mindegyik evangélium szól Keresztelő János személyéről, üzenetéről és küldetéséről (Mt 3:1-12; 14:1-10; Mk 1:3-5; Lk 3:2-22; 7:18-23; Jn 1:15-34). Bizonyosodjunk meg arról, hogy az osztály megértette a prédikálásának lényegét, és azt, ahogyan előkészítette az utat Jézus küldetésének! A lecke érinti még Jézus keresztségének és megkísértésének témakörét. Nézzünk utána, hogyan függ össze egymással ez a két esemény, és milyen tanulságokat vonhatunk le ezekből a saját keresztyén életünkre nézve!

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Lk 3:6 veresében (lásd még Ézs 40:5; 52:10) ez áll: „*És meglátja minden test az Istennek szabadítását*” – ezzel az evangéliumi üzenet egyetemlegességét hirdeti. Vessük össze Lukács egyetemes üzenetét Páléval, amit az efezusiaknak prédikált (Ef 2:11-22)! Hogyan hat ez az egyetemlegesség az életünkre és a bizonyágtételünkre?

- 2) János szolgálatának az volt a célja, hogy felkészítse az embereket Jézus szolgálatára. Melyek voltak a felkészítés első lépései? Lásd Lk 3:7-17!
- 3) Nem sokkal Jézus keresztsége után kezdte meg Sátán az Úr szolgálata elleni támadásait. Milyen jelentőséget tulajdoníthatunk ennek az időzítésnek?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Csak tanítóknak: Lukács történészként Keresztelő János és Jézus szolgálatának idejét történelmi kontextusba helyezte. Legalább hat világi és vallási vezetőt nevezett meg (Lk 3:1-2). Mintha meg akarta volna győzni a jövőbeli nemzedékeket arról, hogy az élet igaz értelmét egyedül Jézus kegyelmében és győzelmében találhatják meg. Keresztelő János volt az egyik első történelmi személy, aki felismerte ennek a valóságát, és aki rövid életéből azt hagyta emlékül, hogy csak a bűnbánó és a győzedelmes életnek van értelme (Lk 3:7-18). Az ilyen életnek három lényeges eleme van: Isten útjának követése, a Felkent útjának követése és a győztes élet.

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Isten útjának követése

(Lk 3:3-18)

Keresztelő János az ézsaiási prófécia beteljesülésének tartotta magát (40:3-5); ő lett a pusztában kiáltó szó, ami az Úr útját készítette elő. Úgy találhatjuk meg saját életünk értelmét és célját, ha készítjük az Úr útját és ha azon járunk. Isten útja nélkül egy ember életének sincs értelme vagy célja, sem fényes jövője. Tehát pusztai üzenetével János arra hívta fel a tömegeket, hogy találják meg ezt az utat. E felhívásból több minden következett: 1) Ábrahám leszármazottai pusztán a származásuk folytán nem kerülnek bele természetes módon a megváltottak körébe. A bűntől való szabadulás vagy a mennybe jutás nem örökséghez vagy hagyatékhoz kötődik, hanem a személyes döntéshez, hogy valaki az Úr útján akar járni. 2) Ez az út segít jó gyümölcsöket teremni Isten országának. 3) Isten útjának készítéséhez meg kell térnünk és meg kell keresztesednünk!

A megtéréshez meg kell változnia a szívünknek, az irányultságának. Az ilyen változás nem egy pillanat műve, nem független a hétköznapiaink-

tól. Az élet megszokott rutinját folytatni kell, a megtérés utáni életnek viszont túl kell lépnie az ismert kereteken, és különlegessé kell válnia: figyelni kell a szegényekre, gondoskodni kell a betegekről, ellen kell állni a bűnnek, szeretni kell a bűnöst, be kell vonni a kirekesztetteket, a munkában becsületesnek kell lenni, az istentiszteletből valódi igazságosságnak kell tükröződnie és a biztonságtevésnek szeretetet és kegyelmet kell kiváltania. Tehát János megtérésre való felhívása valóban Krisztus országának az előkészítése volt!

Megbeszélendő kérdés:

János vízzel keresztelt és gyümölcsöző életvitelre szólított (Lk 3:8-14). Azt is megjövendölte, hogy aki utána jön, „*az majd kereszttel titeket Szentlélekkel és tűzzel*” (Lk 3:16). Mit értünk tűz általi keresztség alatt (vö. Mal 3:1-3)?

II. A Felkent útjának követése

(Lk 3:21-22)

A Messiást keresztségekor nyilvánosan bemutatta Isten: megnyílt a menny, a Szentlélek leszállt galamb alakjában és az Atya Isten kinyilatkoztatta, hogy kicsoda Jézus valójában. Azzal, hogy Lukács megemlíti ezeket az isteni intervenciókat, tudatni akarja az olvasóival: az ő biztonságtétele olyasvalakiről szól, akinek az eredete eltér az összes többi emberétől. Ő az Atya szeretett Fia, Ő a Szentlélek Felkentje és Ő a Fiú, akit Isten örömmel jelölt ki a világ Megváltójának. Hát nem ezt az ígéretet láthattuk Gábiel kijelentésében, amikor azt mondta: „*nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből*” (Mt 1:21)?

A menny a Szentlélek ihlette szavak elismétlésével mutatta be Jézust a világnak: „*Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm*” (Lk 3:22)! A kijelentés első fele – „*Te vagy amaz én szerelmes Fiam*” – Zsolt 2:7 versének a Messiásról szóló prófécijából ered. A második rész Ézs 42:1 verséből: „*Ímé az én szolgám... akit szívem kedvel*”! Amikor Jézus megkeresztelkedett a Jordán folyóban, két prófétai kijelentés kapcsolódott egybe a Fiúról és a Szolgáról. E találkozással az Atya hangja és a Szentlélek látható megnyilvánulása megerősítette, hogy Jézus valóban Isten szeretett Fia, és a Fiú felvette a szenvedő Szolga szerepét Ézsaiás messiási próféciaiból. Ettől a pillanattól indult a Fiúnak, a világ Megváltójának az útja a Golgota hegye felé.

Megbeszélendő kérdés:

A négy evangélium közül egyedül Lukács jegyzi fel, hogy Jézus imádkozott a keresztségekor (Lk 3:21). Mit imádkozhatott? Idézzünk fel más eseteket Jézus életéből, amikor az imádságnak szerepe volt! Milyen hatást gyakoroltak ezek az imádságok a szolgálatára?

III. A győztes élet

(Lk 4:1-14)

Hogyan lehet győzni Sátán fölött, és hogyan hajtható végre Isten küldetése? Hogyan lehet megalapítani Isten országát itt, az ellenség által elbitorolt területen? Az ihletett Írás sok kísértést és támadást jegyez fel Jézus személye és küldetése ellen keresztségétől a keresztig. Ám Krisztus mindig tudatában volt annak, hogy az ördög semmit sem találhat benne, ami megakadályozhatná a küldetését: *„jön a világ fejedelme: és én bennem nincsen semmije”* (Jn 14:30).

Jézus győztes életének a titka a mi fegyverünk is lehet az ellenséggel szemben (Ef 6:17). Az Ige által élt az, aki azt adta. Mi is élhetünk így. Ha teljesen és nem csak egy kicsit bízunk Istenben, akkor életünket nem dönti romba a szegénység kenyere, a hatalom utáni vágy, sem a bűnös hitetlenség, ami a léleknel kopogtat.

Megbeszélendő kérdés:

A kísértés önmagában nem bűn. Bibliai értelemben a kísértésben megvan annak a lehetősége, hogy a szentséget erősítse. Egy dolog az, ha kísértés ér, más dolog viszont bűnbe esni. Egyetértünk? Miért vagy miért nem?

3. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Csak tanítóknak: A keresztség egy belső döntés külső megmutatkozása, új életre nyíló ajtó. Ha belépünk ezen az ajtón, attól még nem biztos, hogy örökre biztonságban leszünk. A keresztény élet állandó küzdelmet és folyamatos őrködést jelent. Hogyan erősíti meg a mai lecke ezt az igazságot?

Elgondolkodtató kérdés:

A kísértés történetében mind Sátán, mind Krisztus idézi a Szentírást. Miben különbözik a megközelítésük és az íráshasználatuk?

Feladat az alkalmazáshoz:

Mondjuk el az osztályban, hogyan segített nekünk a Szentírás a próbák idején!

4. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Csak tanítóknak: Sátán arra használta a kísértéseit, hogy eltérítse Jézust a küldetésétől, kételkedéssel akadályozza a megváltáshoz vezető útjában és a magány kínjával zavarja. Ugyanezért ismételte meg kísértését a Gecsemáné kertjében, csak más módon.

Nézzük át:

- 1) Vessük össze azokat a kísértéseket, amelyeket Jézus a pusztában és a Gecsemáné kertjében élt végig! Miben különböztek, és hogyan lett úrrá Jézus mindegyik helyzeten?
- 2) A kísértést le lehet győzni Isten Igéjével és imával, az Istennel való szoros kapcsolattal. Nézzünk át pár példát a Bibliából, amelyekben az emberek imával győzték le a kísértést! Hogyan segített nekünk győzni az ima? Mondjuk el egymásnak az osztályban!
- 3) Ha Sátán három területen kísértene minket, hol támadna? Hol vagyunk a legsebezhetőbbek? Mit tett a szabadulásunkért Isten ezen a három területen?

ÚT A SZABADSÁGBA – ÉSZAK-KOREA

Ana üzletébe egy kínai hölgy lépett be, aki a vásárlás közben mindenféle hétköznapi dologról beszélt, a kényes témákat mellőzve, nehogy bajba kerüljenek. Ana a szüleivel a kínai határ közelében élt, és senkiben sem bízott, mert akárki kémkedhetett a kormánynak. Bárkit börtönbe zárhattak.

A kínai hölgy Lee asszonyként mutatkozott be, és kedvesen beszélgetett Anával. Gyakran járt oda vásárolni. Az egyik nap egy csomagot tett Ana elé, amiben az országban nem kapható kozmetikumok voltak. Ana nem tudta, hogy elfogadja-e az ajándékot, de Lee asszony csak mosolygott és távozott.

Lee asszony látogatásai során beszélt Istenről, akiről Ana még nem hallott. Egyszer Lee asszony átadta neki a *Miatyánkat* egy papírdarabra írva. Ana megmutatta az édesanyjának, aki nagy érdeklődéssel olvasta. Azért imádkozott, hogy jöjjön haza a fia, aki már nyolc éve katonaként szolgál, és eddig még nem látogathatott haza. Egy hónappal később választ kaptak az imára: a fiú megérkezett. Amikor Ana ezt elűjságolta Lee asszonynak, egy papíron megkapta a telefonszámát azzal, hogy hívja fel, ha eljut Kínába.

Ana el akart jutni Kínába, de tudta, hogy börtön vagy halál vár azokra, akiket elfognak. Ám a szabadság gondolata gyökeret vert a szívében. Ana felkeresett egy fiatal határőrt, mivel hallotta, hogy néhányukat meg lehet vesztegetni. A határőr 100 kínai jüant kért, és adott egy időpontot a találkozóra. Ana senkinek, még a szüleinek sem szólt a tervéről. Átadta a pénzt, átsétált Kínába, és meg se állt, míg elég messze el nem jutott. Felhívta Lee asszonyt, aki a barátnőjéhez, Chee asszonyhoz küldte. Veszélyes dolog volt egy észak-koreait bűjtatni, és Ana mindennap veszélyben volt. Ám közben Chee asszony mesélt a hitéről és Jézusról, akit Ana elfogadott Megváltójának. Szeretett volna többet megtudni róla.

Ana hat hónappal azután érkezett Dél-Koreába, hogy elhagyta otthonát. Itt ismerte meg az Adventista Egyházat. Ma élvezi a szabadságot, hogy nincs elnyomás alatt, és szabadon beszélhet Jézus szeretetéről. Nem tudni, hány adventista él Észak-Koreában. A dél-koreai testvérek készülnek, imádkoznak azért a napért, amikor szabadon bemutatthatják északi szomszédaiknak Isten szeretetét.

Kicsoda Jézus Krisztus?

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Lk 9:20

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Ismerjük fel, hogy kicsoda Jézus valójában!

Érezni: Legyen tapasztalatunk Jézussal!

Tenni: Fogadjuk el Jézus valóságát, és engedelmeskedjünk a parancsainak!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ:

I. Tudni: Jézus Krisztus isteni/emberi természete

- A** Milyen vélemények voltak a történelem során Jézus természetével kapcsolatban? Hogyan kell ezeket hetednapig adventistaként megközelítenünk?
- B** Hogyan vált a keresztény evangélium számára alapvetővé Péter vallomása Krisztus természetét illetően?
- C** Hogyan bizonyítja Jézus megdicsőülése személyének egyedi voltát? Mi volt Mózes és Illés szerepe a megdicsőülés hegyén?
- D** Mit jelentenek az „Isten Fia” és az „Ember Fia” megnevezések Jézusra nézve?

II. Érezni: Krisztus hatalma és jelenléte

- A** Mi a jelentősége Krisztus isteni természetének a megváltásunk tekintetében?
- B** Krisztus emberi természete hogyan segít felmérni a megváltásunk árát?
- C** Hogyan kellene válaszolnunk a megdicsőülés hegyén elhangzott parancsra („ő hallgassátok”)? Miért?

III. Tenni: Fogadjuk el Krisztus isteni/emberi természetét!

- A** Hogyan viszonyulunk mindennapjaink során Krisztus isteni természetéhez?

- ⓑ Ha valaki megkérdőjelezi Krisztus isteni természetét, hogyan védjük meg a hitünket?
- ⓒ Milyen jelentősége van Krisztus kettős természetének az ember megváltásával kapcsolatban?

Összegzés: „Átváltozott-e Mária Fiának emberi természete Isten Fia isteni természetévé? Nem! A két természet rejtélyesen egybeolvadt egy személyben – az ember Krisztus Jézusban” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 5. köt. 1113. o.).

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

Központi Ige: Lk 9:18-27

A lelki növekedés alapja: „Jézus minden tekintetben hasonlatos volt felebarátaihoz. Testté lett, olyaná, amilyenek mi vagyunk. Éhezett, megszomjazott, elfáradt. Az étel megerősítette, az alvás felfrissítette. Osztozott az emberi sorsban, mégis Isten szeplőtlen Fia volt, testében Isten. Jelleme legyen a miénk is” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, Advent Kiadó, 2010, 255-256. o.)!

Csak tanítóknak: Nem volt véletlen, hogy Jézus Isten Fiaként lépett a történelembe. Az isteni és emberi természete és a földi küldetése mind a Szentháromság tervének része volt Isten győzelme érdekében a nagy küzdelemben. Így akarta biztosítani a bűn végét és Sátán vereségét. Legyen ez a figyelmünk középpontjában, amikor a heti leckét tanulmányozzuk!

Nyitó megbeszélés: Sarvepalli Radhakrishnan, India volt miniszterelnöke, elismert filozófus egyszer azt mondta, hogy a keresztények átlagos emberek, akik különleges dolgokat mondanak. Egy ilyen különleges dolog az az állítás, hogy Krisztus valóban Isten és valóban ember. Lehetetlen megérteni ezt a csodát, és nem lehet figyelmen kívül hagyni a tényt, hogy Isten emberi testet öltött és megtartotta az isteni és az emberi természetét. Ám ezt írja Pál apostol: „És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe” (1Tim 3:16).

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Mire utal Pál azzal, hogy „versengés nélkül” (Károli) vagy „nyilvánvalóan” (ÚRK) nagy titok Jézus testet öltése? Mit jelent ez?
- 2) Kicsoda Jézus Krisztus? Beszéljük meg ezt a kérdést Pál hat lépésével, amit 1Tim 3:16-ban olvashattunk!

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Csak tanítóknak: A történelem során férfiak és nők számos néven nevezték Jézust – a magasztostól az ellenségesig – elmélgédésük során, örömükben vagy haragjukban. Ám Ő feltett egy kérdést, ami elől senki sem bújhat el: „*Hát ti kinek mondotok engem?*” Kicsoda Jézus? Mit jelentenek az „*Isten Fia*” és az „*ember Fia*” megnevezések? Miért olyan fontos Péter Cézarea Filippinél elmondott vallomása Jézus megismeréséhez? Hogyan támasztja alá Jézus megdicsőülése személye egyedi voltát? Amikor ezeket a kérdéseket tanulmányozzuk a hét során, tartsuk észben, hogy a válaszunak örök időkre kiható következményei vannak!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Isten Fia

(Lk 1:31-35)

„Nincs más név, csak Jézus.” Ez az angol énekeskönyv egyik énekének a címe. Ám Jézus egyedisége nem csupán költői vagy filozófiai kifejezés, hanem annak megnyilvánulása, hogy kicsoda Ő valójában, akinek a helyét senki nem veheti át. Az evangéliumok az egyediségét két névvel fejezik ki: „Isten Fia” és „Ember Fia”.

Több mint negyvenötször utal Jézusra az „*Isten Fia*” kifejezéssel az Újszövetség, és ezeknek az ígehelyeknek a többsége az evangéliumokban található. Márk, aki először írta le az evangéliumot, ezzel a nyílt állítással kezdi elbeszélését: „*A Jézus Krisztus, az Isten fia evangéliumának kezdete*” (Mk 1:1). Tehát nem lett volna megváltásunk a bűnből, ha a Szentháromság második tagja nem veszi fel az emberi természetet.

Lukács a pogányoknak írva megemlíti, hogy Jézusban a Szentháromság a menny legjobb ajándékát adta az emberiségnek: aki „*a Magasságos Fiának hivattatik*”, és „*szentnek hivatik*”, „*Isten Fiának*” (Lk 1:31-35). Lukács három megnevezése kétséget kizáróan alátámasztja, hogy Jézus

teljes mértékben Isten. Sőt, ahogy a szeretett apostol is írja, az evangéliumok „*azért irattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében*” (Jn 20:31).

Krisztus istensége nem csak egy választható lehetőség, és nem lehet vita tárgya. Ez világosan látszik abból, hogy ez állt Sátán kísértéseinek a középpontjában akkor, amikor megpróbálta eltéríteni Jézust Atyjának a küldetésétől (Mt 4:3, 6; Lk 4:3, 9).

Gondoljuk végig: „*Isten Fiá*”-nak neve rámutat a Szentháromságon belüli egységre és egyenlőségre. „Krisztus... egy volt az örökkévaló Atyával – természetével, jellemével, szándékával. Ő volt az egyetlen olyan lény, aki tanácskozni tudott Istennel és osztozni szándékában” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 8. o.). Miért nem szűnt meg Jézus Istennek lenni, amíg a földön járt? Támasszuk alá az Igével a válaszunkat!

II. „Ember Fia”

(Lk 5:24 és 6:5)

Az Ember Fia kifejezést egyedül Jézus alkalmazta magára nézve, és több mint 80 alkalommal fordul elő az evangéliumokban, ebből 25-ször Lukácsnál. Bár a megnevezés a Szentháromság második tagjának felvett emberi természetét hangsúlyozza (Fil 2:5-8), nagyobb bepillantást ad a testet öltött Jézus természetébe, küldetésébe és szolgálatába. Igen, Jézus, az Ember Fia átlagos emberként élt (Lk 7:34; 9:58), ám Ember Fiaként az Övé volt a bűnök megbocsátásának isteni hatalma (Lk 5:24), magát Teremtőnek nevezte (Lk 6:5), messiásinak mondta a küldetését: hogy megkeresse és megmentse az elveszetteket (Lk 19:10) a halála és feltámadása által (Lk 18:31; 11:30), és végül a nagy küzdelem lezárásaként meghatározta a végidei visszatérését (Lk 9:26; 21:27; 22:69; 18:8). Így az Ember Fia cím egyedülálló, a mindenki számára elérhető ember Jézusra utal, akiben rejtélyes módon egybeforrt az isteni és az emberi egy olyan „kötelékkel... amit többé széttépni nem lehet” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, Advent Kiadó, 2010, 17. o.), hogy végső győzelemre jusszon a nagy küzdelemben.

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Olvassuk el az osztályban Dán 7:9-10, 13-14 verseit! Kire utal ez: „*mint valami ember fia jöve*”? Mit jelentenek azok az események, amelyek ezelőtt és ezután a rész után találhatóak Dániel 7. fejezetében?
- 2) Hasonlítsuk össze az Ember Fiát, akinek „*nincs fejét hová lehajtania*” (Lk 9:58) a Dániel 7. fejezetében található Ember Fiával, akinek hatalma és méltósága van! Mit tanulhatunk meg Jézus testet öltéséről az összehasonlítás alapján?

III. Az Isten ama Krisztusa

(Lk 9:18-20)

„*Hát ti kinek mondotok engem?*” (Lk 9:20) – Jézus ezt a kérdését Cézarea Filippiben tette fel (Mt 16:13), egy pogány városban, amelyet számos istenéről ismertek, a szír Baáltól egészen a görög és római istenekig és istennőig. A várost sok templom tarkította, és a császár-kultusz erősítette Róma gazdagságát, erejét és büszkeségét. Jézus ezen a háttéren tette fel a tanítványainak a kérdését: „*Kinek mond engem a sokaság*” (Lk 9:18)? Az emberek hallották Jézust, látták szembeszállni a farizeusokkal, hallgatták a történeteit, amelyek gazdagok voltak erkölcsi és etikai tanulságokban, látták betegeket gyógyítani, visszaadni a vakoknak a látást, lecsendesíteni a háborgó tengert és halottakat feltámasztani. Mindenki más választ adott Jézus nagy kérdésére: például Illés prófétának vagy a feltámadt Keresztelő Jánosnak vélték.

Ám Jézust nem elégítették ki ezek a válaszok. A történelem nagy teológusai és gnosztikusai, filozófusai és etikusai, tudósai és szkeptikusai nem adhatják meg azt a választ, amit keres. Személyes, a szív mélyéről fakadó választ vár. Ezt kérdezi: „*Hát ti kinek mondotok engem*” (20. vers)? Erre olyan választ kell adni, amely személyes döntést, feltétlen odaadást igényel. Ilyen válasz érkezett Pétertől: „*Az Isten ama Krisztusának*” (Lk 9:20). „Krisztus Istentől volt, a szó legkomolyabb értelmében. Az örökkévalóság óta Istennel volt, mindenek fölötti, örökké áldott Isten. Az Úr Jézus Krisztus, Isten szent Fia, öröktől fogva különálló személyként létezett, mégis egy volt az Atyával. Ő volt a menny túláradó dicsősége, a mennyi lények parancsnoka” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt., Budapest, 1999, Advent Kiadó, 234. o.).

Megbeszélendő kérdés: A „Kicsoda Jézus?” kérdésre a tanítványok azt mondták, hogy az emberek Illésként, a próféták egyikeként vagy Keresztelő Jánusként gondolnak rá. Miért nem állják meg a helyüket ezek a válaszok?

3. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Csak tanítóknak: A keresztre feszítés előtti este kérdésekre és válaszokra került sor a Szanhedrin tagjai és Krisztus között. Olvassuk fel ezt a részt az osztályban (Lk 22:67-70)!

Elgondolkodtató kérdés:

Mit tanulhatunk az „Ember Fia” és az „Isten Fia” kifejezéseinek használatáról a Lukácsnál feljegyzett beszélgetés alapján?

4. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Csak tanítóknak: „Amikor nehéz kérdéseket akarunk tanulmányozni, akkor összpontosítsunk a legcsodálatosabb dologra, ami valaha történt a földön és a mennyen: Isten Fiának testet öltésére! Isten azért adta a Fiát, hogy a szegény és gyalázat halálával haljon meg a bűnös emberekért... Megalázta magát, hogy az emberi fajjal együtt szenvedjen” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 904. o.).

Feladatok:

- 1) Írjunk egy listát az osztályban azokról a kérdésekről, amelyek Jézus testet öltésével kapcsolatban jutnak az eszünkbe!
- 2) Isten azért adta a Fiát, hogy a bűneinkért haljon meg. Hogyan fejezhetjük ki a hálánkat ezért az áldozatért?

A ZÁSZLÓS EMBER – DÉL-KOREA

Song Sung Sub az óriási népsűrűségű dél-koreai Szöul környékén él, ahol az Észak-ázsiai Divízió helyettes titkáráként szolgál. „Azt akartam, hogy az emberek lássák meg az igazságot, így olyan tervvel akartam előállni, ami által egyből meglátják a hármass angyal üzenet lényegét: a szombatot” – mondta Sung Sub.

Az az ötlete támadt, hogy egy hátára szerelhető zászlót terveztet egy reklám-céggel, amelyen kék alapon sárga betűkkel a következő áll: „Szombat = hetedik nap”. A központi üzenet mellett kisebb díszítés is volt. Az evangelizáció e különös formájával kapcsolatban Sung Sub a következő bibliai példákat említette: 1) Jónásnak egy nagy városban kellett hirdetnie a bűnbánat üzenetét és 2) Izrael népe csendes tanúként menetelt Jerikó körül. „A szombatzászlóval a hátamon a szombat igazságát hatásosan és kényelmesen tudom hirdetni” – mondta.

Mindennap hordja a zászlót munkába menet, még akkor is, amikor a parkban sétál. Sokan hangosan olvassák az üzenetét, és többen beszélgetnek róla. Eleinte félt, hogy rosszul viszonyulnak majd hozzá, vagy hogy az emberek bírálatként értékelik, ám sokan kifejezett érdeklődést mutattak az üzenet iránt. Egyszer egy ember kitartóan követte a metróban, majd amikor megszólította, ezt mondta: „Tudom, hogy ez az igazság. Van olyan egyház, amelyik a szombatot ünnepli?” Máskor két pár fordult hozzá: „Te biztos a Hetednap Adventista Egyházból vagy! Rég nem voltunk gyülekezetben. Hol találhatunk egyet? Hosszú ideje keressük már!” Még a vasárnapot ünneplő keresztények közül is sokan jegyzik meg elismerően, hogy: „Ezt nem is tudtam!” A gyerekek is kíváncsiak a zászlós emberre, és követik, amíg a szüleik engedik.

Sung Sub úgy érzi, hogy ő ehhez egyedül nem elég bátor. Figyelnie kell a magaviseletére, mert fontos üzenetet képvisel. Rengeteget imádkozik, és érzi is a Szentlélek erejét, az angyalok jelenlétét. A zászló ötlete egyre népszerűbb. Nem is olyan régen egy presbiter a gyülekezetében elkérte a zászló tervezetét, hogy ő is hordhassa, miközben osztogatja a könyveket. „Nagyon boldog vagyok” – mondta Sung Sub. „Az elveszett bárányokat keresem. A következő a stratégiám: ha csak egy pillantást vetnek az ábrára, az üzenetet végleg megjegyzik. Amikor kérdezgetnek, csak néhány olvasnivalót adok át. Ez csak a kezdete a tervemnek, és ki tudja, mi lesz még belőle?!”

Elhívás a tanítványságra

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Lk 9:23

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Értsük meg a tanítványság alapjait!

Érezni: Érezzük át, hogy személyesen kell részt vennünk a tanítványságban!

Tenni: Válaszoljunk a hívásra és legyünk felelősségteljes tanítványok!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ:

I. Tudni: A tanítványság alapjai

- A** Miért választotta ki Jézus a 12 tanítványt, és miért küldte el később a 70-et? Mi a tanítvány szerepe Isten országának a megalapításában?
- B** Mit értünk a tanítványság négy elve alatt, amit Lk 9:23-ban olvashatunk: tagadjuk meg önmagunkat, vegyünk fel a keresztségünket, méghozzá naponta és kövessük Jézust?
- C** Mi a tanítványság ára? Miért drága? Miben mérhetjük az árát?

II. Érezni: Személyesen vegyünk részt a tanítványságban!

- A** Mi a különbség e között a két kapcsolat között: Pál és Timóteus, Krisztus és Péter? Miben más a második kapcsolat?
- B** A tanítványságot Jézus kezdeményezi, aki elhívja (Lk 5:10-11) és kiválasztja (Jn 15:16) a tanítványokat, de milyen elköteleződést kíván meg ez attól, akit elhív (Lk 9:23-25)?
- C** Hogyan kell mai körülmények között értelmezni azt a hívást, hogy hagyjunk ott mindent és kövessük Őt (Lk 14:25-33)? Lehetünk ma titkos tanítványok, ahogy Nikodémus és Arimátiai József is az volt? Miért vagy miért nem (lásd Jn 12:42-43)?

III. Tenni: Feleljünk a hívásra és legyünk felelősségteljes tanítványok!

- A** Hogyan lehetünk készek tanítványként Krisztus elhívására felelni?
- B** Mi a tanítvány felelőssége az evangéliumot illetően, a hittestvéri körön belül és kívül lévőkkal, ill. a nagyvilággal szemben?

Összegzés: A tanítványság azt jelenti, hogy engedelmeskedünk Jézus hívásának, hogy egyg   leszünk vele, és azt tesszük, amit k  r tőlünk,   gy mi leszünk érte a világ sója és világossága.

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

Központi Ige: Lk 5:1-11

A lelki növekedés alapja: A csoda követi az engedelmességet? Vagy az engedelmesség követi a csodát? M  g mindkét helyzet lehetséges, a legjobb, ha előbb b  z  nk az   rben és engedelmeskedünk neki, és hagyjuk, hogy a választása szerint teljesebben az akarata. Hasonló engedelmesség tette Péter számára lehetségessé, hogy a következő csodálatos tapasztalatot   lje   t. Amikor a názáreti   cs azt mondta Péternek és a bar  t  inak, hogy vess  k a h  l  jukat a mélybe, a tapasztalt halász, aki semmit sem fogott az éjszakai kemény munka után, már nem is lehetett volna idege-sebb.   m Péter szavai a lehető legjobban meghatározzák a tanítványság lényegét: egész éjjel próbálkoztunk hasztalan, *„mindazon  lta a te parancsolatodra levetem a h  l  t”* (Lk 5:5). A valódi tanítványnak mindig k  sz  n kell állnia arra, hogy engedelmeskessen a Mester szavának. Szava a tanítvány számára parancs és kötelesség.

Csak tanítóknak: Péter a csodálatos halfogás után egyből ráeszmélt, hogy   , a bűnös ember isteni személy jelenlétében állt. Megváltozott Péter   s Jézus viszonya: eleinte Jézust mesternek tartotta – aki a környéken nagy tanító hírében állt –, majd örömmel   rk  nt, Messiásként fogadta el. Az a tanítványság lényege, hogy mi hogyan tapasztaljuk ezt az   t  rt  kel  d  st.

Ny  t   beszélgetés: *„Eredj el   n tőlem, mert   n bűnös ember vagyok, Uram!”* – mondta Péter (Lk 5:8). Valóban azt kérte Péter, hogy az   r távozzon el tőle? Egyáltalán nem! Azt akarta kifejezni, hogy nem m  lt   megállni a Messiás jelenlétében. El kell ismern  nk, hogy bűnösök vagyunk, mielőtt alávetnünk magunkat Jézus uralmának! Ilyen alárendeléssel kezdődik a tanítványság.

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Vetett  k már magunkat valaha Jézus uralma alá   gy, ahogy Péter is, amikor halászból tanítvánnyá lett?

- 2) Jézus elhívta az ámuló halászt, hogy kövesse Őt. „*Mostantól fogva embereket fogsz*” (10. vers). Ez az új munka leírása, amit Jézus Péternek és a barátainak adott. Milyen feladatleírást kaptunk mi tanítványként?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Csak tanítóknak: A „tanítvány” szó több mint 250-szer fordul elő az Újszövetségben, és szinte mindegyik az evangéliumokban található. A görög *mathetes* szó szerint „követő”-t, „tanuló”-t jelent, olyasvalakit, aki magát teljesen egy mester követésére különítette el. Eleinte a szót elsősorban arra a tizenkettőre használták, akiknek Jézus „erőt és hatalmat” adott arra, hogy „*prédikálják az Isten országát*” (Lk 9:1-2; Mk 3:14). Később hívta el Jézus a 70-et (Lk 10:1-20), és ezek után arra utasította a tanítványait, hogy tegyenek „*tanítványokká minden népeket*” (Mt 28:19). Tehát a keresztény tanítványságot, amely a tizenkettő magjával kezdődött, ugyanaz a „valaki”, azaz bárki elv uralja, mint ami a központi részét képezi Isten megváltási tervének (Jn 3:16). Fontos tisztán értenünk a hívást, a tanítványság jellemzőit és annak árát!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Elhívás a tanítványságra

(Lk 5:1-11)

A keresztény tanítványság nem csupán az önismeretről szól. Más filozófiai vagy vallási rendszerektől eltérően, ahol ki lehet választani, hogy melyik embernek vagy iskolának leszünk a tanulói vagy követői, a keresztény tanítványság Krisztussal kezdődik. Először elhív: „... *magához szólítá, akiket akar vala; és hozzá menének*” (Mk 3:13).

Az elhívás Krisztustól ered. Ennek az elhívásnak mély bibliai, teológiai gyökere van: „...*a ti Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek.*” Így fejezi ki gyakran az Ószövetség, hogy Isten döntötte el, kik kövessék Őt, kik engedelmeskedjenek neki és kik teljesítsék be a földön az akaratát. Legyen az Ábrahám, Mózes, Józsué, Debóra, Dániel vagy Ézsaiás – először Isten hívott, és a kiválasztottságból fakadt a hívásnak való engedelmesség.

Először ott van az isteni hívás: „*Kit küldjek el és ki megyen el nekünk?*” (Ézs 6:8). Vagy Jézus szavaival élve a felhívás: „*Kövess engem*” (Lk 5:27;

Mt 4:19; Mk 1:17)! Engedelmesség kell a valódi tanítványsághoz – akár mi legyen a feladat, akármilyen áldozatot kíván meg, akármilyen hosszú és kihívásos lesz az út. Valóban tanítványnak kell lennünk előbb ahhoz, hogy kereszténynek ismerjenek minket (ApCsel 11:26).

Elmélkedjünk: Miből áll az Úr hívása? Mi mindent érint az a válasz, amit Jézus „Kövess engem!” felhívására adunk?

II. A tanítványság jellemzői

(Lk 14:26-33)

Jézus ünnepélyes dolognak tekintette a tizenkettő kiválasztását. Az országának képviselői lesznek, a nevében és a hatalma által fognak cselekedni (ApCsel 1:8). Így a kiválasztási folyamat előtt *„kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el”* (Lk 6:12). Az Atyjával való párbeszéd erejével feltöltekezve *„kiválaszta azok közül tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezte”* (13. vers).

A tanítványságot meghatározó jellemzők között egyaránt fontos, hogy *ki nem* lehet tanítvány és *ki lehet* az. Lk 14:26-33 három „nem lehet” elvet mutat be. Először, aki nem kötelezi el magát teljesen Krisztus oldalán (hanem a szüleinek, vagy a párjának, vagy a gyerekeinek és a testvéreinek, vagy a saját életkörülményeinek rendeli alá magát), az nem lehet tanítvány. Másodszor, aki nem veti alá teljesen az életét a Mesternek, az nem lehet tanítvány. Harmadszor, aki nem áldoz fel mindent, az sem lehet tanítvány. Aki nem fogadja Jézus hívását teljes komolysággal, aki nem fogad teljes önmegtagadást és aki nem engedelmeskedik neki teljes mértékben, az nem teljesíti a tanítványság feltételeit.

Elmélkedjünk: „Önmagunk megtagadása azt jelenti, hogy csak Krisztust tartjuk szem előtt, magunkat pedig egyáltalán nem. Csak Őt kell látnunk, aki előttünk megy, és nem az utat, amely túl nehéz nekünk. Az önmegtagadás csak ezt mondja: »Ő mutatja az utat, maradj közel hozzá«” (Dietrich Bonhoeffer: *The Cost of Discipleship*. New York, 1965, The Macmillan Company, 97. o.)! Miért része az önmegtagadás a tanítványságnak? Ki nem lehet tanítvány és miért?

III. A tanítványság ára

(Lk 9:23-26)

Luther Márton egyszer azt mondta, hogy a keresztyén ember elsősorban a keresztt embere. Jézus olyan szavakkal határozta meg a tanítványság végső árát, amiről ha az ember elfelejtkezik, tanítványságát veszélyezteti: „*Ha valaki én utánam akar jőni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztségét minden nap, és kövessen engem*” (Lk 9:23). A tanítványság ára az önmegtagadás, a naponkénti kereszthordozás és az, hogy mindenhova követjük Jézust, ahova csak vezet minket.

Jézus tanítványának lenni páratlan privilégium és a legnagyobb megtiszteltetés. Lehet, hogy a legnagyobb árat kell odaadni a hívás miatt, ám az elhívásunk ára közel sem lesz ahhoz, amilyen magasról le kellett Jézusnak ereszkednie Isten trónterméből a Golgota szégyenéig és szenvedéséig. Így, amikor „tanítványokká válunk, átadjuk magunkat Krisztusnak, és a halállal együtt mi is a halálra adjuk az életünket. És elkezdődik; a keresztnem a szörnyű vége egy amúgy istenfélő és boldog életnek, az már velünk lesz a Krisztussal való közösségünk elejétől kezdve. Amikor Krisztus elhív valakit, akkor a halálra hívja el. Lehet, hogy az egy olyan halál, amelyben az első tanítványoknak volt részük, akiknek el kellett hagyniuk az otthonukat és a munkájukat, hogy kövessék Őt... Ám minden alkalommal ugyanarról a halálról van szó: Halál Jézus Krisztusban, az ő ember halála Jézus hívására” (Dietrich Bonhoeffer: *The Cost of Discipleship*. New York, 1965, The Macmillan Company, 99. o.).

Megbeszélendő kérdés:

Mi a tanítványság igazi ára Jézus szerint? Hogyan lehet a tanítványság egyszerre a legnagyobb megtiszteltetés és ugyanakkor a legnagyobb áldozat?

3. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Csak tanítóknak: Képzeljük el Pétert, amint hazaszalad, hogy elújságolja a feleségének: többé nem fog halászni! „*Más munkát vállaltam. Mostantól embereket fogok halászni!*” „*De mi nem embert, hanem halat eszünk!*” – tiltakozik a felesége. Hogyan nyugtathatja meg Péter, és hogyan tüntetheti fel pozitív megvilágításban új munkája hírét Jézus tanítványaként (lásd Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 198. o.)?

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) A tanítványságra való elhívás nem arra szól, hogy egy egész életen át meditáljunk. A gondolkodás fontos, ám ennél még fontosabb a következő elv: dolgozni az emberekkel, az elveszettekkel, a magányosakkal, a félelemben élőkkal; hogy megmutassuk, hogyan lehet átformálni az életünket az Igazságosság Fiával. Milyen tanítványok vagyunk ebben az értelemben?
- 2) William Barclay, Újszövetség-kutató legalább hat jellemzőjét azonosította a jó halásznak. 1) Türelmesnek, 2) kitartónak, 3) bátornak kell lennie, 4) „látnia kell a tökéletes pillanatot”, 5) „vonzóvá kell tennie a csalit a hal számára” és 6) „[a zsákmány számára] láthatatlanná kell válnia.” „A bölcs lelkészek és tanítók nem önmagukat, hanem mindig Jézus Krisztust akarják bemutatni az embereknek” (*The Gospel of Matthew*. 1. köt. 91-92. o.). Hogyan viszonyuljunk tanítványként ezekhez a jellemzőkhöz?

4. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Csak tanítóknak: Olvassuk el Lk 9:3 versét, mielőtt a következő feladatba belekezdénénk!

Feladat: Krisztus arra utasította a tanítványait, hogy ne vigyenek magukkal semmit az útra: se botot, se kenyeret, se pénzt, se plusz ruhát. Írjuk le, ha van lehetőségünk, a következő kérdéseket:

- Mennyire praktikus ez az utasítás a mai világban?
- Hogyan értelmezzük ezt, vagy hogyan reagálunk erre az instrukcióra tanítványként?

A VONAKODÓ ANGYAL – MONGÓLIA

Jagana a szokásos helyén ült a gyülekezetben, ahol annak idején olyan nagy öröm töltötte el. Még mindig hitt Istenben, ám az egyetem évei alatt valamennyire eltávolodott. Úgy érezte, hogy az élete már nem dicsőíti Krisztust. Szorgalmasan végezte a dolgát az egyetemen, de közben észre sem vette, hogy meglazult a kapcsolata Jézussal. Annak idején adventista fiatalokkal tanult angolul, így ismerte meg Jézust, aki a legdrágább lett az életében. Ám az egyetem alatt a siker vágya elsodorta a Megváltótól. Azon a szombaton pedig eldöntötte, hogy utoljára ment el a gyülekezetbe. Istennek viszont más tervei voltak vele.

Aznap este a lelkész felhívta, és elújságolta neki, hogy a Golden Angels (Arany Angyalok) Kórus, ahova mindig is be akart kerülni, felvette az énekesei közé. Nemet mondott, de lelki gondjairól hallgatott. A lelkész még kétszer felhívta, ám a lány minden alkalommal nemleges választ adott. Végül a lelkész kifejezetten kérte, hogy várjon még egy napot, és imádkozzon döntéséért.

Jagana felsorolta magában az összes ellenérvet, majd imádkozott, ahogy megígérte. Imájában jelet kért: a szülei és a tanárai egyezzenek bele, ha valóban el kell mennie oda. Magában biztos volt benne, hogy senki sem fog igit mondani. Az édesapja beleegyezett, azzal a feltétellel, ha a tanárok az ajánlat elfogadására bátorítják. Megdöbbsent a válaszan, és felhívta a tanárát, aki pedig így válaszolt: „Gratulálok! Menjél!”

Miközben aznap este várt a lelkész hívására, azon töprengett, hogy mit is mondjon neki. Hirtelen ráeszmélt, hogy Isten még mindig szereti és szolgálatra hívja el. Jagana amatőr énekesként énekelt a Golden Angels-szel, sokat kellett gyakorolnia, de érezte Isten jelenlétét, és a hite is erősödött. Az egyik evangelizáció alkalmával pedig Jagana édesanyja fogadta el Istent.

Jagana már Mongólia első adventista általános iskolájában tanít. Mongóliában fiatal az egyház: az első tagokat csak húsz éve keresztelték meg. A missziós adományok egy részével az általános iskolában egy könyvtár építése kezdődik meg. Köszönetet mondunk az önkéntes adományokért!

Krisztus, a szombat Ura

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Mk 2:27-28

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Értsük meg, Jézus hogyan viszonyult a szombathoz!

Érezni: Érezzük át, milyen fontos a szombat megünneplése!

Tenni: Fedezzük fel a szombat jelentését és áldásait!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ:

I. Tudni: Hogyan viszonyult Jézus a szombathoz?

- A** Mire utal Lukács, amikor Jézus szombatünneplési szokásáról beszél (lásd Lk 4:16)? Hogyan tehetjük mi is szokásunkká a szombatünneplést?
- B** Milyen értelemben Ura a szombatnak Jézus (Mk 2:28)? Hogyan kapcsolható ez a vers össze 1Móz 2:2, 2Móz 20:8-11 és Ez 20:12, 20 verseivel?
- C** Mit tett Jézus azoknak a vádaknak hallatán, hogy a tanítványaival nem tartotta meg a szombatot (Lk 6:1-11)?

II. Érezni: A szombatünneplés fontossága

- A** Miért fontos a keresztényeknek szombatot ünnepelni? Hogyan segít Lukács (23:54-57; 24:1) a hetedik napot nem csupán szombatként látni, hanem példát is mutatni a szombati pihenésre?
- B** Hogyan és miért kell a szombatot kegyelemből fakadó cselekedetekkel megtartanunk (Lk 4:31-40; 6:6-11; 13:10-16; 14:1-6)? Mi a különbség a szombaton végezhető és nem végezhető munka között?

III. Tenni: Fedezzük fel a szombat jelentését és áldásait!

- A** Mi a különbség a szombatnak doktrínaként, ill. élményként való felfogása között? Miért szükséges mindkettőt értékelnünk?

- Ⓑ Hogyan tarthatjuk meg mi is úgy a szombatot, mint Jézus? Hogyan szólít a szombatünneplésre Jézusnak ez a parancsa: „*Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok*” (Jn 14:15)? Mi a kapcsolat Isten szeretete és szombatjának megszentelése között?

Összegzés: Ha Jézus, a Teremtő és a Szabadító az első szombatot a munkájából való pihenéssel avatta fel (1Móz 2:2), és a földön is a szokásává tette a szombatünneplést (Lk 4:16), akkor a követőiként nem így kell nekünk is tenni?

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

Központi Ige: Lk 4:16-19

A lelki növekedés alapja: A hűséges szombatünneplés – nem vallási rutinként, hanem Jézus, a Teremtőnk és a Szabadítónk iránti hűségként és engedelmességként való értelmezése – olyan áldásokat ad, amelyeket nem lehet elbátortatni. Az ilyen áldások nemcsak a valódi tanítvány-ságra készítik fel az életünket, hanem azoknak a próbáknak az elviselésére is, amelyek Isten népére várnak a végidőkben.

Csak tanítóknak: „A hűség nagy próbája a szombat lesz, mert az igazságnak különösen vitatott pontja. A végső próbatétel idején éles határvonal fog húzódni Isten szolgálói és azok között, akik nem szolgálják Őt... az igazi szombat megtartása, ahogy az Isten törvénye megszabja, a Teremtő iránti hűség bizonyítéka” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 1985, H. N. Adventista Egyház, 539. o.). Miközben tanítjuk ma a leckét, tartsuk észben a szombatünneplésnek ezt a végidei fontosságát és szempontját!

Nyitó beszélgetés: A szombatünneplés folyamatosan arra emlékeztet, hogy nem vagyunk egyedül. Istenhez tartozunk. Ő teremtett meg, Ő tart fenn. A „*Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt*” parancsolat arra hív, hogy lépünk kapcsolatba a Teremtőnkkel, Szabadítókkal! Tehát mit jelent nekünk személyesen az, hogy a szombat lesz a hűség nagy próbája a végidőkben?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Csak tanítóknak: Miért tartjuk a hetednapi szombatot péntek naplementétől szombat napnyugtáig, amikor a keresztyén világ többi

része vasárnapot ünnepel? A sok bibliai válasz közül, amit adhatnánk, talán a legerőteljesebb az, hogy maga az Úr is megtartotta a hetednap szombatot, és nincs olyan újszövetségi bizonyíték vagy példa, amely a szombaton kívül más nap megünneplésére szólítana fel. Legyen az e heti leckénk középpontja Jézus és a szombat kapcsolata – az Ő hatalma, példája és szemlélete!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Krisztus a szombat Ura

(Lk 6:5)

„Minden őáltala lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett.” Így írta János (Jn 1:3), a szeretett apostol, hogy a későbbi korok keresztényei ne felejtsek el: Jézus Krisztus a világegyetem Teremtője.

Hogy elismerjük Krisztust Teremtőként, el kell fogadnunk hatalmát minden felett, amit „*kezdetben*” (1Móz 1:1) alkotott, a szombatot is beleértve (1Móz 2:1-3)! Így amikor Jézus a testet öltött állapotában kijelenti, hogy az „*Embernek Fia ura a szombatnak is*” (Lk 6:5; vö. Mk 2:27-28), akkor a szombatot a saját, a teremtéskor kijelölt napjának mondja (2Móz 20:8-11; Ézs 58:13-14). Ez a pihenés napja, az istentisztelet napja, egy „katedrális az időben”, ahogy azt egy neves író (Abraham Heschel) jegyezte meg. Jézus e nap Urának mondja magát, és Úrként arra szólít, hogy térjünk be a „katedrálisába”, részesüljünk az áldásaiban és az örömeiben. Ezt mind élvezhetjük, és semmi jogunk sincs arra, hogy teherre változtassuk vagy a szentségét egy másik napra helyezzük át. Egy az Úr és egy az Ő napja is.

Megbeszélendő kérdés: Jel 1:10 az Úr napjáról beszél. A legtöbb keresztény azt mondja, hogy ez a vasárnapra, a hét első napjára utal, amikor Jézus feltámadt a halálból. Miért helytelen ez az álláspont? És miért számít az, hogy melyik napot szenteljük meg?

II. Krisztus és a szombatünneplés

(Lk 4:16-20)

„*És méne Názáretbe, ahol felneveltetett: és beméne, szokása szerint, szombatnapon a zsinagógába, és felállá olvasni*” (Lk 4:16). Jézus a szombati zsinagógába járásával hangsúlyozta, hogy a kapcsolattartáshoz egy meghatározott időre van szükség. Némelyek azt mondanák, hogy Jézus eljövetele felszabadított a negyedik parancsolat kötelező érvénye alól. Semmi sem

áll távolabb az igazságtól! Lukács nem azért használta a „szokás” szót, hogy a szombatünneplés rutinszerű természetét hangsúlyozza, hanem azért, mert Jézus a szombatot az Istennel való közösség idejeként ismerte el, és gyakorlatban is eszerint cselekedett. Példája mutatja, hogy szombaton Isten különleges módon tart kapcsolatot a népével. Nem változtatott semmit ezen a különleges időn, hogy Jézus belépett a történelembe. Már a teremtéskor elkülönítette Isten szabadító tetteinek emlékünnepeként (lásd 5Móz 5:6), majd a Sínai-hegynél írásba foglalta. Jézus a saját példájával megszentelte a szombatot és megmutatta az eredeti jelentését.

A példának az egyik része a szombat lényege volt: az imádat és az istentisztelet ideje az a nap, amikor a hittestvéri közösség összegyűlik, hogy közösen dicsőítse Istent. Ilyen közös alkalmakkor a testvérek a hit folytonosságát biztosítják. Semmi sem csökkentheti ennek szerepét! Még Názáret gonoszsága, a közösség vezetőinek képmutatása, az emberek közömbössége vagy még az sem lehetett kifogás az Isten házából való távolmaradásra, ha az egyén nem készült fel Isten csodálatos jelenlétére – sem akkor, sem ma. Isten jelen van, és a szombat az Ővé. Arra hívja a bűnösöket, hogy keressék a kegyelmét, és a hívőknek el kell ismerniük létezésük, erejük és reménységük okát és forrását.

Feladat a beszélgetéshez:

Lukács pogányként azt írta evangéliumában a pogányoknak, hogy Jézus szokása szerint tartotta meg a szombatot. Ezzel utalt rá, hogy a keresztényeknek is így kell tenniük. Olvassuk el, Lukács hogyan utalt Pálra és a többi őskeresztényre, akik szombatot ünnepeltek (ApCsel 13:14, 42, 44; 16:13; 17:2; 18:4)! Mit jelentsen ez ma a keresztényeknek?

III. Szombatünneplés: Krisztus mutatja az utat

(Lk 6:1-11; Lk 13:10-16)

A szombatünnepléshez tartozó sok szokás, magyarázat és megszorítás, ami szájhagyományként terjedt tovább az évszázadok folyamán, fokoatosan elnyomta a szombat örömteli jellegét (Ézs 58:13), teherré téve ezt a napot. Szolgálatának kezdetén Jézus bemutatta, hogy ellenzi az efféle hagyományokat.

Jézus egyértelműen hirdette, hogy nem „a törvénynek vagy a próféták eltörlésére” (Mt 5:17) jött, ám a farizeusok többször szombatrontással vádolt

ták. Lukács legalább három szombati gyógyítást jegyzett fel (Lk 6:6-11; 13:10-16; 14:1-6), amelyet a farizeusok szombatrontásként támadtak. Jézus mindegyik esetben következetesen képviselte a szombat jelentését: azt, hogy ez a nap dicsőséget hoz Istennek és teljes körű szolgálatot végez el a nevében. Jézus csodái megmutatták, hogy mi volt az eljövételének a valódi oka, akár szombaton, akár más napon történtek: helyre akarja állítani és szabaddá akarja tenni az életünket. A farizeusok a törvényeskedés megszálottjai voltak. Jézus tettei pedig kegyelmet adtak.

Ellen G. White tisztázza, hogy erkölcsi kötelességünk enyhíteni mások szenvedésén és segíteni a rászorulókon szombaton: „Isten a pillanat kedvéért nem állíthatja meg kezét, különben az ember elerőtlenedne és meghalna. Az embernek is van elvégezni való munkája ezen a napon. Az életszükségleteket ki kell elégíteni, a betegeket kezelni kell, a szűkölködőket el kell látni. Nem fogják büntetlenek tartani, aki megtagadja, hogy könnyítsen a szenvedőn szombatnapon. Isten szent pihenőnapja az emberért rendeltetett, az irgalmasság cselekedetei tökéletes összhangban vannak ezzel a szándékkal. Isten nem kívánja, hogy teremtményei akár csak egy órát is szenvedjenek olyan fájdalom miatt, amit szombaton vagy bármely más napon enyhíteni lehet” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 164. o.).

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Mi Jézus szándéka a szombattal az életünkre nézve?
- 2) Hogyan mutatják meg Jézus gyógyításai az eljövételének és a szombat napjának igazi célját?

3. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Csak tanítóknak: Egy szombati csodatételnél (Lk 14:1-6) Jézus egy vízkóros embert gyógyított meg. Két kérdést tett fel, miközben ellenvetésre számított azoktól, akik közletről nézték Őt. Az első a törvény céljával volt kapcsolatos („*Szabad-é szombatnapon gyógyítani?*” [3. vers]). A második az emberek értékére fókuszált („*Ki az közületek, akinek számára vagy ökre a kútba esik, és nem vonja ki azt azonnal szombatnapon?*” [5. vers]). Gondolkozzunk el az osztályban ennek az esetnek a jelentőségén annak fényében, hogy mit mutat ez meg a szombatünneplés igazi jelentésével kapcsolatban!

Elgondolkodtató kérdés: A szombat célja, hogy megemlékezzünk a Teremtőről és dicsőítsük Őt. Hogyan teljesedett be ez a cél a vízkóros ember meggyógyításával? Hogyan mutat rá az emberi élet végtelen értékére ez a csodatétel és Jézus megjegyzése?

Kérdések az alkalmazáshoz: A szombat Ura sosem rontaná meg azt a napot, amelyet saját maga rendelt el szent napnak. Ám eltörölte a végtelenül sok ember alkotta szabályt, amelyeket a zsidó rendszer csatolt a törvényhez és a szombathoz. Gondolkozzunk el a következő kérdéseken! Hogyan tehetjük jobbá a szombatünneplésünket? Milyen emberi tradíciókat kell feladnunk – ha vannak egyáltalán ilyenek –, hogy még jobban meg tudjuk ünnepelni a szombatot?

4. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Csak tanítóknak: Olvassuk el Lk 4:18-19-et mielőtt belekezdünk a következő feladatba! Ha van lehetőségünk, adjunk a tagoknak papírt és tollat, máskülönben csak beszéljük meg a feladatot!

Feladat: Lk 4:18-19 hat fontos részét sorolja fel a Messiás üzenetének és küldetésének, amelyet Jézus saját magára alkalmazott. Nevezzük meg, és ha lehet, írjuk le ezt a hat pontot! Beszéljük meg, hogyan kapcsolódnak ezek a szombathoz és annak megünnepléséhez!

ERŐSEN ÁLLVA – MONGÓLIA

Boldroo megdöbbenve látta, hogy a vizsgák szombaton lesznek. Sokat dolgozott azért, hogy lediplomázzon, és kérte a tanárokat: hadd vizsgázzon más napon. Hallott már olyan esetekről, amikor valaki nem vizsgázott szombaton és Isten megáldotta, de olyat is, amikor nem tudtak levizsgázni emiatt. Szorult helyzetét elmesélte a barátjának, aki azt tanácsolta, hogy menjenek be az igazgatóhoz, hátha kivételt tesz vele. Az igazgató a kérelmüket elutasította, de Boldroo megfogadta, hogy nem vizsgázik szombaton.

Amikor a társai az egyetemre mentek vizsgázni, Boldroo a gyülekezetbe ment. Egész nap küszködött, hogy inkább az istentiszteletre figyeljen, és ezt ismételgette magában: *„Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled”* (Zsid 13:5). Éppen hazafelé tartott, amikor a tanulmányi osztályról kapott egy hívást, hogy menjen el vizsgázni, de hívták a barátai, sőt még a tanárai is. Egész nap küzdött a kísértéssel és imádkozott, hogy legyen ereje ellenállni. Tudta, hogy este 8-kor van vége a vizsgáknak, még azelőtt, hogy a nyári nap lemenne. Az alkonyat fényei elsötétültek mielőtt kilépett az otthonából. Imádkozva sietett az egyetemre. „Talán még nincs késő” – mondogatta magában.

Már sötét volt, amikor beért, és meglepetten látta, hogy még mindig vannak vizsgázók, akik arra várnak, hogy sorra kerüljenek. Néhányan megkérdezték tőle, hogy miért ilyen későn jött, ő pedig beszélt a hitéről. Éjfél után hívták be vizsgázni, elő is adta a prezentációját, és felkészült a tanárok kérdéseire. A tanárok viszont nem a feladatáról, hanem a hitéről kezdték kérdegetni. Az egyik tanár azt mondta: „Ez az első, hogy nem fejeztük be a vizsgákat este 8 előtt. Hatalmas Istened lehet, aki lehetővé tette, hogy így is eljöhess vizsgázni!”

Boldroo levizsgázott. Csoporttársai közül néhányan jelezték, hogy el akarnak vele menni a gyülekezetbe. Többet akartak tudni a hitéről. Boldroo már örömmel gondol azokra a történetekre, amikor egyesek kiállnak a hitükért és megszentelik a szombatot. Neki is van ilyen tapasztalata, amiről beszélhet másoknak. Köszönetet mondunk a mongóliai misszió támogatásáért!

Nők Jézus szolgálatában

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Gal 3:26-28

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Ismerjük fel, hogy Jézus a nőket tisztelettel kezelte és egyenlőnek tartotta!

Érezni: Vegyük tudomásul, hogy a férfiak és a nők keresztényként egyenlők!

Tudni: Fogadjuk el a másik nemet, és bánjunk egymással igazságosan!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ:

I. Tudni: A szolgálata során hogyan viszonyult Jézus a nőkhez?

- A** Miért lehet az, hogy a többi evangéliumnál sokkal jobban hangsúlyozza Lukács a nők támogató szerepét Jézus szolgálatában? Vegyük például Lk 2:36-38, 8:1-3 és 10:38-42 verseit!
- B** Lk 24:1-11 elmondja, hogy Krisztus feltámadásáról először nők szereztek tudomást, és ők vitték először a jó hírt. Mit árul ez el a nők szerepéről az evangélium terjesztésében?

II. Érezni: A nőknek szerepük van Krisztus küldetésében

- A** Mit tanulhatunk meg a nők szerepének fontosságáról Mária feleletéből és énekéből (41-55. versek), amikor megtudta, hogy a gyermek Jézust Ő fogja megszülni (Lk 1:28-38)?
- B** Hogyan tudjuk még jobban szolgálni a gyülekezetünkben a szegényeket és az erőtlenekeket, miután elolvastuk hogyan bánt velük Jézus Lk 18:1-8-ban és 21:1-4-ben?

III. Tenni: Fogadjuk el a másik nemet, és bánjunk egymással igazságosan!

- A** Minden gyülekezeti tagnak – férfinak és nőnek – megvan a szerepe Isten tervében és küldetésében. Melyek ezek a szerepek?
- B** A kultúra gyakran a férfiak és a nők egyenlőtlenségét közvetíti egyik generációról a másikra. Hogyan kerekedhetünk felül keresztényként

a kultúra nyomásán? Tudunk olyan bibliai példákról, amikor sikerült azt legyőzni?

Összegzés: Pál a megtérésekor rájött, hogy Krisztusban nincs se zsidó, se pogány, se férfi, se nő, se szabad, se szolga. Lukács természetesen ezt az egységet Jézus tanítására és tetteire vezeti vissza. Hogyan tükrözzük a jézusi magatartást a nők szerepének kérdésében a helyi gyülekezeti szolgálatokban?

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

Központi Ige: Lk 7:36-50

A lelki növekedés alapja: A bűn következményei közül egy sem olyan bomlasztó és pusztító az emberi kapcsolatokra nézve, mint a személyválogatás bűne – legyen az akár nemi, akár faji, akár bőrszínen vagy nemzetiségen alapuló különbségtétel. Mind a Teremtés (1Móz 1:26-27), mind a megváltás (Jn 3:16) az emberiség egységét mondja ki.

Csak tanítóknak: Úgy vezessük a beszélgetést, hogy míg tisztelettel teret adunk a véleménykülönbségeknek, a különbségeink ellenére mindannyiunknak Krisztusra kell tekintenünk a másokkal való kapcsolatainkat illetően, különösen ott, ahol konfliktusaink adódhatnak nemi vagy faji alapon, bőrszín vagy hit alapján!

Nyitó beszélgetés: A keresztény egyház magasra tűzi a mércét: egység és tisztesség az egy Isten, egy Úr, egy Lélek és egy hit alapján. Lehet-e ilyen hitvallással igazolni a faji feszültséget, a férfiak és a nők közötti egyenlőtlenséget vagy a társadalmi előítéletet, különösen az egyház kerekein belül? Miért vagy miért nem?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Csak tanítóknak: „Teremté tehát Isten az embert az ő képére, Isten képére teremtő őt: férfiuvá és asszonnyá teremté őket” (1Móz 1:27). A Szentírás a férfi és a nő teremtésével fenntartja minden ember méltóságát. Sehol nem mutatkozik meg olyan jelentősen a férfiak és a nők egyenlősége és méltósága, mint az Újszövetségben, különösen Jézus tanításaiban és szolgálatában.

Ezen a héten arra összpontosítunk, hogy milyen szerepet játszottak nők Jézus szolgálatában, és hogyan viszonyult hozzájuk az Úr. Kezdjük azzal, hogy az Ige alapján megnézzük, hogyan fogadták nők Jézus születését, majd nézzük meg, Jézus hogyan szolgált a nőknek! Végül összpontosítsunk arra, hogyan választott ki Jézus nőket a fel-támadás hírének első továbbítóiként!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Nők és a gyermek Jézus

(Lk 1:41-56; 2:36-38)

Egyedül Lukács ír a négy evangélium közül részletesen a három nő áhítatáról és csodálatáról, amellyel a megszületendő Megmentő jó hírét fogadták. *Lukács evangéliuma* már az elejétől hangsúlyozza, hogy három kiválasztott asszony hordozta a Messiásról szóló jó hírt. Ez remekül bemutatja, milyen tisztelettel van az Újszövetség a nők iránt.

Mária: „*kegyelembe fogadott*” és „*áldott*” (Lk 1:28). Máriát nemcsak Jézus édesanyjának választotta ki Isten, hanem arra is, hogy ő legyen a Messiás küldetésének első hírvivője. Mária csodálatos éneke négy forradalmat jósol meg, amelyeket Jézus hoz majd el a történelemben: egy *lelki forradalmat*, amely Isten irgalmát és kegyelmét helyezi azokra, akik félik Őt (Lk 1:46-50). Egy *erkölcsi forradalmat*, amely megmutatja Isten erejét (Lk 1:51). Egy *társadalmi forradalmat* (51-54. versek), amely a felfuvalkodottakat elszéleszti, „*hatalmasokat dönt le trónjaikról*”, „*éhezőket töltött be javakkal*” és a gazdagok büszkeségét letöri. És végül egy *prófétai forradalmat*, amely az Ábrahámnak ígért országot alapítja meg örökre (55. vers). Így lett a fiatal lányból a megváltottak reménységének megénekelője és hordozója.

Erzsébet: ő volt az édesanyja a Messiás útkészítőjének, aki hirtelen felfedezte a legnagyobb csodát. Megtudta, hogy az unokatestvére, Mária, szűzként „*az én Uramnak anyja*” lesz hamarosan (43. vers). A Szentlélek készítetésére Erzsébet egy profétai énekbe kezdett, amely három áldásból és két vallomásból áll (42-45. versek). Gondolkodjunk el az időződő asszony szavainak mély jelentőségén, és írjuk le az áldásokat és a vallo-mást!

Anna: hosszú ideje élt özvegyként, és nem bővülködött a világi javakban a nyolcvannégy éves profétaasszony, aki a Messiás ígéréteinek reményé-

ben élt. Mindennap azt mondta mindenkinek, aki csak hallotta, hogy ez az ígélet sose okoz csalódást (Lk 2:36-38). Szilárd és megingathatatlan hitének az volt a jutalma, amikor bevitték az újszülött Jézust a templomba. Sem kor, sem nem, sem rang nem homályosíthatja el a Megváltó eljövételének nagy reménységét.

Gondoljuk végig: Hogyan támasztja alá Mária, Erzsébet és Anna azt az igazságot, hogy minden gyülekezeti tagnak szerepe van Isten tervében és küldetésében? Mit tehetünk, hogy segíthessünk a gyülekezetünknek fejleszteni és hasznosítani a tagjai lehetőségeit, különösen azokat, akik Krisztus testének mellőzött tagjai?

II. Jézus szolgált a nőknek

(Lk 7:36-50 és Lk 8:43-48)

A bibliai történetek főbb szereplői és a próféták nagyrészt férfiak voltak; ezért sokan azt mondták, hogy a Biblia a férfiak által uralt könyv. Ám nincs még egy olyan vallási irat a földön, amely olyan sokat tett volna a nők felszabadítása érdekében és a méltóságuk visszaadásáért, mint Isten Szava.

Míg az Ószövetség tele van nők szolgálatairól és vezetéséről szóló történetekkel (Sára, Mirjám, Ruth, Naomi, Eszter, Debóra, hogy csak párat nevezzünk meg), addig az Újszövetség azt hirdeti, hogy Krisztus lebontotta a válaszfalakat, és benne nincs sem férfi, sem nő, sem másmilyen szétválasztó megkülönböztetés (Gal 3:28-29; Ef 2:14-22). Ezzel a bibliai háttérrel fontos látnunk, hogy Lukács a többi evangéliumnál jobban hangsúlyozza azt a méltóságot, megbecsülést és tisztességet, amelyet Jézus adott a nőknek. Ugyanígy fontos azt látnunk, mennyire szívesen fogadta Jézus a nőket a szolgálatában – és mindezt egy olyan korban, ahol negatívan vélekedtek a nőkről. Nézzünk meg pár esetet:

- ✦ *Nők, akiket Jézus meggyógyított/feltámasztott a halálból.* A Lukács által feljegyzett 15 csodálatos gyógyításból 5 nő életét érintette (Lk 4:38-39; 7:11-17; 8:41-48, 49-56; 13:10-17).
- ✦ *Nők, akik Jézus hallgatói, követői és támogatói lettek* (Lk 10:38-42; 8:1-3).
- ✦ *Nők, akiket Jézus a kitartó imádság* (Lk 18:1-8) *és az áldozatvállalás* (Lk 21:1-4) *példáiként emlegetett.*
- ✦ *Nők, akik a keresztnél szolgáltak* (Lk 23:55-56) *és akik a feltámadás első szemtanúi lettek* (Lk 24:1-11).

Feladat a megbeszéléshez:

Az önteltség a megváltás legnagyobb ellensége. A farizeusok önelégültek voltak és azt hitték, nincs szükségük semmire, még Isten kegyelmére sem, ami egyedül képes megbocsátást adni. Vessük össze önteltségüket annak az asszonynak az alázatával, aki megkente Jézus lábait, aki belül érezte, hogy szüksége van rá, aki hittel és hálával kereste Jézust, és aki ezeket a szavakat kapta biztosítékkul: „A te hited megtartott téged. Eredj el békességgel” (Lk 7:50)!

Gondoljuk végig: Milyen hitnek van ereje arra, hogy magára fordítsa Krisztus figyelmét, gyógyulást hozzon egy sorvadó testnek és célt adjon egy céltalan léleknek (Lk 8:43-48)?

III. Nők, az első hírvivők

(Lk 24:1-7, 9-11, 22)

Lukács több nőről is szól, akik Jézust hűségesen segítették a szolgálatában (Lk 8:1-3; 10:38-42). Jelentős dolog volt az is, hogy nők hagyták ott a keresztet a legutoljára (Lk 23:55-56) és nők voltak az elsők, akik meglátták az üres sírt a harmadik napon (Lk 24:1-7). Ők voltak az elsők, akik a feltámadt Megváltóról vihették a jó hírt (9-11. versek). Egy olyan korban és közösségben, amelyben a nőket nem tartották sokra, a menny abban az egyedi kiváltságban részesítette őket, hogy ők lehettek Jézus feltámadásának első hírnői.

Kérdések a megbeszéléshez:

- 1) Miért nők lettek a feltámadás első tanúi és hirdetői (lásd Lk 24:10-12)?
- 2) Hogyan mutatja ez a választás, hogy Isten nőknek is ad szerepet az evangélium hirdetésében?

3. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Csak tanítóknak: Lukács, az egyház első történésze gondosan feljegyezte a nők szerepét nemcsak Jézus szolgálatának idejéből, hanem az őskeresztény egyház szakaszában is. *Az apostolok cselekedeteiben* Lukács Safiráról, Priscilláról, Drusilláról, Bernicéről, Tábitjáról, Rhodéről, Lidiáról és több más nőről szól. Lukács szerint az evangélium jó híre férfiaknak és nőknek egyaránt szól, ahogyan az evangélium hirdetése és terjesztése is.

FONTOSABB, MINT A PÉNZ – JAPÁN

Ruth Ecuadorból költözött a férjével Japánba. Még indulásuk előtt megismerkedett az adventistákkal, a tőlük kapott DVD-t viszont félretette. A munkájában sikeres volt, valami azonban hiányzott az életéből. Egy újság adventista reklámja felkeltette a figyelmét, így meghívta a helyi lelkészt. A gyülekezetben megismerkedett Dianával, aki bibliaórákat adott nekik, és ugyanazt a DVD-t, amit még költözésük előtt kapott. Ruth úgy érezte, hogy rátalált az igazságra, és a szombatot is elfogadta. Egyből le is mondott a szombati munkáról, amit a munkatársai nem értettek, hiszen akkor többet kereshetett volna, de ő így felelt: „Van, ami fontosabb a pénznél!” A szombat értékeit többre tartotta az elmaradt haszonnál.

Miután megkeresztelkedett, a kollégái eltávolodtak tőle, hiszen érezték rajta a változást. A főnöke viszont továbbra is értékelte és megengedte neki, hogy szombatonként ne járjon be dolgozni. Elmondása szerint könnyörtelen volt megtérése előtt, azóta pedig sokkal együtt érzőbb lett.

Helio szintén a dél-amerikai bevándorlók közé tartozik Japánban. Az édesapja japán buddhista volt, aki Brazíliába költözött. Betegsége miatt aztán közelebb került a kereszténységhez, a felesége révén. Mindennap imádkozott. Helio tizennégy éves volt, amikor apja meghalt, így a fiúnak kellett átvennie az üzletet. Ez nagy kihívást jelentett a számára. Ekkor kezdte el olvasni a Bibliát, és Jn 14:6 az eszébe vésődött: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én álta-
lam.*”

Helio huszonhat évesen költözött Japánba, ahol még nehezebb lett a helyzete. Súlyos hátfájdalmai voltak és a házassága is szétesett. Az életében az adventista Silvio hozta a változást, akit tisztelt, mert a nehéz helyzeteket is könnyedséggel kezelte. Akkoriban Helio egy japán spiritiszta szekta tagja volt, de még mindig sokat gondolt Jézusra. Silvio idővel meghívta a gyülekezetébe, és a hatására bibliaórákat vett, majd hamarosan megkeresztelkedett. Ma már tíz éve könyvevangélistaként dolgozik, egy adventista ápolónőt vett feleségül, és van egy két éves gyermekük. Helio hálás Jézusnak, mert megváltoztatta az életét.

Több ezer japán származású dél-amerikai bevándorló él és dolgozik Japánban. A hetednapos adventisták el akarják érni őket. A 13. szombati adományok segítségével nemzetközi missziós központot alapítanak Japánban. Köszönetet mondunk az adományokért!

Jézus, a Szentlélek és az imádság

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Lk 11:9-11

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Ismerjük fel, hogy Jézus közel volt a Szentlélekhez, és példamutató imaéletet élt!

Érezni: Értsük meg, mennyire függünk a Szentlélektől és az imádságtól!

Tenni: Kérjük, hogy a Szentlélek vezessen, és mindig imádkozzunk!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ:

I. Tudni: Jézus kapcsolata a Szentlélekkel és az imádsághoz való viszonya

- A** Hogyan látta Jézus a Szentlelket? Valóban szükséges volt ennyire a Szentlélek vezetésére támaszkodnia?
- B** Milyen szerepet játszott az imádság Jézus szolgálatában?
- C** Mire tanított Jézus az imával kapcsolatban?

II. Érezni: A Szentlélektől és az imádságtól való függés

- A** Hogyan tölthet el a Szentlélek ereje? Hogyan tükrözik vissza a tetteink és a jellemünk a Szentlélekkel való közeli kapcsolatunkat?
- B** Miért fontos az imádság az életünkben? Mit mutat meg az Istennel való kapcsolatunkról?
- C** Mit tanulhatunk Jézus imaéletéből? Hogyan tesz képessé az élet harcainak megvívására az imádság?

III. Tenni: Kérjük a Szentlélek vezetését, és tölts be az életünket az ima!

- A** Milyen biztosítékaink vannak arról, hogy a Szentlélek uralni tudja az életünket?
- B** Mit jelent az, hogy „szüntelenül imádkozzatok”, és hogyan válthatjuk valóra ezt az elvet az életünkben?

Összegzés: A keresztyén hitet és életet a Szentlélek adja, Ő táplálja, ezért életbevágó a folytonos imakapcsolat, Istent dicsőítve, neki hálát adva, a közbenjárását kérve.

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

Központi Igék: Lk 3:16; 4:1; 6:12-13; 22:39-46

A lelki növekedés alapja: „Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai” (Róm 8:14). „Mert... a fiúságnak Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: *Abbá, Atyám*” (15. vers)! Amint a Szentlélek és az ima kulcsszerepet játszott Jézus földi életében – fogantatásától kezdve a pusztai megkísértéséig, a Gecsemáné kertjén keresztül a keresztség –, a mi életünkben is fontos szerepet kell kapnia! A Szentlélekkel való szoros kapcsolat és az imádság erejébe vetett hit lelki növekedésről, fejlődésről biztosít, és segít elnyerni a végső jutalmat.

Csak tanítóknak: A sikeres hitélet titkára tanít Jézus szoros kapcsolata a Szentlélekkel. Mi is élhetünk így, ha azt tesszük, amit Ő: kapcsolatban maradunk Istennel ima által.

Kezdő beszélgetés: Jézus a Szentháromság második tagja, Isten. Már fiatalon a tudatában volt ennek. Miért kellett megvárnia, amíg a Szentlélek leszáll a keresztségekor, mielőtt megkezdte a szolgálatát? Miért kellett Krisztusnak Isten akaratát imában keresnie még az utolsó napjaiban is?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Csak tanítóknak: „Krisztus imádsága [a keresztségekor], amelyet az elveszett emberiségért mondott, végighasított minden árnyékon, amelyet Sátán vetett az emberek és Isten közé, és lehetővé tette a kommunikációt a dicsőség trónjával. A kapuk kitérültek, az egek megnyíltak és Isten Lelke galamb formájában Krisztus feje fölért körözött, majd Isten ezt mondta: *»Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm«*” (Ellen G. White megjegyzése, *The SDA Bible Commentary*. 5. köt. 1078. o.). Az imádság és a Szentlélek volt Krisztus erejének a forrása minden csatában, amit Sátánnal kellett megvívnia az útja során. Miközben az e heti leckét tanulmányozzuk, összpontosítsunk Jézusra és a Szentlélekre, Jézusra és az imaéletére, valamint Jézusra és a saját imaéletünkre!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Jézus és a Szentlélek

(Lk 4:14-18)

Mind a négy evangélium szól arról, hogy a Szentlélek leereszkedett Jézusra a keresztségénél (Mt 3:16; Mk 1:10; Lk 3:22; Jn 1:32), és a közöttük lévő kapocs Jézus egész életén keresztül megmaradt. A Szentlélek erejévelelve Jézus szembeszállt Sátán támadásával a pusztában és győzelmet aratott a ravaszságai felett, amelyekkel el akarta téríteni a küldetésétől, és meg akarta kérdőjeleztetni vele, hogy tagja a Szentháromságnak (Lk 4:1-13).

Két dolgot tanít az, hogy Krisztus közel volt a Szentlélekhez a pusztában: a Szentháromság tagjait örök kötelék fűzi egybe Sátán legyőzése és az emberiség megváltása miatt. A második, hogy az emberi élet csak akkor lehet győztes és csak akkor tudunk teljesen Istenre hagyatkozni, ha ismerjük a Szentlélek által ihletett Szentírást, ha annak engedelmeskedünk és aszerint élünk. Ez igaz éhségben és szegénységben, vagy amikor vonzanak a világ csillogó kísértései, sőt még akkor is, amikor próbára tesszük Isten ígéreteit.

Továbbá Krisztus és a Szentlélek kapcsolata világossá vált Názáretben, amikor Krisztus mindenki előtt elmondta: „Az Úrnak *Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem*” (Lk 4:18). Az evangéliumot minden téren terjeszteni kell: a bűnből való megváltást, a betegek gyógyulását, a megtört szívűek helyreállítását, a foglyok szabadulását, a vakok szemeinek megnyitását és a halottak feltámasztását is jelenti (Lk 4:18, 33-35; 8:29, 51-56)!

Megbeszélendő kérdés:

A Jézusban való élet a Szentlélekben való életet jelenti (lásd Róm 8:14). Mit jelent ez?

II. Jézus és az imaélete

(Lk 3:21 és Lk 22:39-46)

A keresztsége után Krisztus első tette az volt, hogy egyedül maradt az Atyjával imában és közösségben. Időre volt szüksége ahhoz, hogy az előtte álló utat feltérképezze. Láta a keresztet a távolban, de a távolság nem homályosíthatta el a látását, és nem hiúsíthatta meg eljövételének

célját. 40 napig küzdött, hogy megnyugodjon és megerősödjön. Az Istennel közösségben élő lélek ellenáll az ördögnek.

Krisztus győzelme mutatja a Sátánnal való harcában, hogy milyen közeli és bensőséges volt a kapcsolata az Atyjával (Lk 4:1-2). A küldetésstudat jó irányban tartotta, az Isten Szavától való függése és az Istennel való folyamatos imakapcsolata pedig képessé tette Jézust arra, hogy elhárítsa a gonosz támadásait. Az Atyával való személyes és folyamatos kapcsolata tartotta meg életének minden küzdelmében. Emberként az ima erejét arra használta, hogy a mennyei Erőforrással kapcsolatban maradjon.

Így az életének mindegyik nagy mérföldköve előtt – legyen az a tizenketű kiválasztása, a megdicsőülése, a Gecsemáné kertjében vívott csatája vagy a kereszthalála előtt (Lk 6:12-13; 9:28-36; 22:39-46; 23:46) – Jézus imádkozott, hogy erőt gyűjtsön, iránymutatást és vezetést kérjen az Atyjától. „Emberként folyamodott Isten trónjához, míg emberi természetét mennyei erő járta át, amely összekötötte az emberit az istenivel. Az Istennel való állandó közösségben életet kapott Tőle, hogy életet adhasson a világnak” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 302. o.).

III. Jézus és a saját imaéletünk

Jézus azt akarta, hogy a tanításával és a példájával a tanítványai aktív imaéletet éljenek, és így megízlelhessék Isten jóságát, tettekre kész résztvevői legyenek a küldetésének és naponta győzhessenek Sátán megtévesztései felett.

Milyen imaéletet kellene élnünk? *Lukács evangéliumában* Jézus az imádságról közöl néhány vezérelvet, egy mintaimát, és meghatározza, hogy mi jellemezze az imáinkat.

- ✠ *Általános vezérelvek, amelyeknek jellemezniük kell a keresztények imáit:* Imádkozunk az ellenségeinkért (Lk 6:28); Isten világszéles művéért (Lk 10:2); valljuk meg bűneinket és alázattal imádkozunk (10-14. versek); mindig imádkozunk (Lk 21:36); imádkozunk azért, hogy ne bukjunk el a kísértésekben (Lk 22:40, 46)!
- ✠ *A mintaimádság* (Lk 11:1-4): A Miatyánk Istent helyezi a középpontba. Az imádságnak így kell kezdődnie, különben nem lesz igazi. Az ima

minket is megemlít – mi vagyunk az ima vonalának másik felén. Egyrészt elismerjük Isten hatalmát, országának elsőbbségét és akaratának örökkévalóságát. Másrészt a megtartásunkért esedezünk, erőt kérünk, hogy felülkerekedhessünk az életünk változásain és túlélhessük az ismeretlen és járatlan ösvényeket. A múltunk, a jelenünk és a jövőnk Isten figyelme és ígérete alá kerül, aki sosem okoz csalódást.

- ✠ *Mi jellemezze az imáinkat? A Gecsemáné példáját követve ez legyen az imáink lényege: „Ne az én akaratom, hanem a tiéd.”* Amikor ez megvalósul, akkor ezt követik a következők: hálaadás, Istenre hagyatkozás, kitartás, bűnbánat, alázat stb. (Lk 11:5-8; 18:9-14).

Megbeszélendő kérdés:

Így könyörgött Jákób: „*Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet*” (1Móz 32:26). Ez a könyörgő ima egyik példája. Tudunk még ilyenről?

3. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Csak tanítóknak: Nem lehet *Az apostolok cselekedeteit*, a keresztény egyház történetének második részét (az első *Lukács evangéliuma*) sem úgy olvasni, hogy ne figyelnénk fel a Szentlélek hatalmas erejére a keresztény közösség életében, küldetésében és szolgálattevőinek életében. Egyedül Lukács írja le Jézusnak a feltámadása utáni parancsát, amellyel meghagyta a tanítványainak, hogy maradjanak Jeruzsálemben, „*míg nem felruháztattok mennyei erővel*” (Lk 24:49). Így juthattak el az egész világra a megfeszített és feltámadt Megváltó üzenetével.

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) Miért kezdi Lukács *Az apostolok cselekedeteit* Jézussal, amint megismétli a Szentlélek ígértét (ApCsel 1:7-8), majd az ígért pünkösti beteljesülésével, amikor az apostolok szüntelenül imádkoztak (*Az apostolok cselekedetei* 2. fejezet)?
- 2) Hogyan egyesül a Szentlélek és az imádság a föld legnagyobb mozgalmának, az örök Isten egyházának kezdetén? Milyen csodálatos eredményt lehet és kell ma elérnünk?

ÚJ ÉLET A HALÁL UTÁN - JAPÁN

Masaaki

Temetkezési vállalkozóként mindennap körülvesz a halál. Évek óta szemlélem, hogyan búcsúztatják halottaikat a különböző vallások hívei. Japánban az emberek nagy része szekuláris, de azért imákkal és szertartásokkal róják le tiszteletüket a halottak előtt. Úgy tartják, hogy az elhunyt lelke a halál után hét hétig marad a háznál, és addig vigyáznak, nehogy megsértsék. Majd a lélek átvándorol a túlvilágba, és újjászületik emberként, állatként – akár kis rovarként, az előző élete tetteinek a függvényében. Hitük szerint így sok életet kell végigélni, míg elég jó cselekedetet halmoznak fel ahhoz, hogy a paradicsomba kerülhessenek.

Úgy tapasztaltam, hogy a legtöbb vallás hívei sírnak és gyászolnak, de a keresztények reménységgel enyhítik a gyászukat. Hiszik, hogy még találkozhatnak a szeretteikkel – ilyen reménye másoknak nincs. Alaposabban megfigyelve úgy vettem észre, hogy az Istenbe vetett mély hittel néznek szembe a halállal. Egy adventista temetés után a ravatalozóban ülve a saját halálközeli élményeimre gondoltam, és béke árasztott el. Nem sokkal később Jézusról álmodtam, majd felkerestem egy adventista lelkészt, akivel sokat beszélünk Istenről. Szinte semmit sem tudtam róla, így nagyon meglepődtem, amikor azt hallottam, hogy a világot teremtő Isten meghalt az emberekért, akik így örökké élhetnek vele. Ilyen szeretetet még nem tapasztaltam! Elmondtam életem első imáját, és a lelkem békével és örömmel telt meg.

Eleinte nem tudtam, hogyan beszéljek a családomnak új hitemről, de igazából nem is kellett semmit mondanom. Látták rajtam a változást, a békét és az örömet, meg azt, hogy felhagytam káros szokásaimmel. A legnagyobb meglepetésemre támogattak és a keresztségemre is eljöttek. A munkatársaim is látták a változást. Nekik is elmondtam, hogy találkoztam Jézus Krisztussal, és elfogadtam a megváltást.

Amikor nem keresztény temetést vezetek, szeretném, ha a gyászolók látnák a változást az életemben. Gyakran felfigyelnek rá, ilyenkor alkalmam nyílik elmondani, hogy keresztény vagyok és Isten békét adott nekem. Továbbra is tanulmányozom a Bibliát, hogy amikor a hitemről kérdeznak, tudjak vigaszt nyújtani a szomorú családoknak, akikkel nap mint nap találkozom.

Jézus küldetése

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Lk 19:10

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Értsük meg, hogy mit jelent keresni és megtartani!

Érezni: Értsük meg, hogy Jézus keresése és megtartása hogyan hat ránk!

Tenni: Töltsük be azt a szerepet, amelyet Isten jelölt ki nekünk a megkeresés és megtartás folyamatában!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ:

I. Tudni: A megkeresés és megtalálás jelentése

- A** Mielőtt megtudnánk a „megkeresse és megtartsa” jelentését, a következő kérdésekre kell válaszolnunk: Kik az elveszettek? Honnan buktak el? Milyen nagyot estek? Miért lehetetlen az elesetteknek maguktól helyreállni a bukás után?
- B** Mit tanulhatunk az elveszett állapotunkról az elveszett juh, az elveszett drachma és a tékozló fiú példázataiból?
- C** Hogyan állhatunk helyre minden állapotból? Hogyan jelképezi a helyreállásunk Jézus megkereső és megtartó küldetését?

II. Érezni: Hogyan hat ránk az, hogy Jézus megkeres és megtart?

- A** Milyen elvet mutat be a három példázatban Jézus, aki keres és megtart?
- B** Milyen érzelmeket mutat be a tékozló fiú példázata, amikor találkozik a fiú és az apa, és mit tanulhatunk belőle Isten megmentő szeretéről?
- C** Az egyén életében két ellentétes állapotot jelölnek az *elveszett* és a *megmentett* jelzők. Hogyan jellemeznénk az értelmi, az érzelmi és a lelki állapotot ezeknél. Mi Sátán szerepe, és mi Krisztusé?

III. Tenni: Mit kell tennünk Isten keresési folyamatában?

- A** Hozzáteszünk bármit is Isten megtartó küldetéséhez? Mibe kerül ez nekünk?

- ❷ Hogyan válaszoljunk Jézus megkereső és megtartó küldetésére a világ csábításaival szemben?

Összegzés: Isten szeretetéből és kegyelméből fakad Jézus küldetése. „*De ahol megnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővülködik*” (Róm 5:20), és ez a kegyelem ment meg.

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

Központi Ige: Lk 15:18-19

A lelki növekedés alapja: „Kelj fel, és menj el Atyádhoz! Mikor még messze vagy, eléd megy. Ha bűneidet bánva csak egy lépést is teszel felé, sietve zár karjába, mert végtelenül szeret... Nincs egyetlen ima – ha dadogva hangzik is –, nincs egyetlen könnycsepp – ha titkon hull is –, nincs egyetlen őszinte vágy Isten után – ha gyenge is –, amellyel Isten Lelke ne azonosulna. Sőt, még mielőtt az ima felhangzik vagy a szív sóvárgása kifejezésre jut, Krisztus lelkierőt küld annak az embernek, akinek szívét kegyelme érintette” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 137-138. o.).

Csak tanítóknak: „Elveszett.” Ebben az egyetlen szóban benne van az emberi élet és történelem szívfacsaró volta. Kimentek az akolból, nem törődve a gazdájukkal, és lázadó módon, önfejűen döntöttek. Bármilyen oka is legyen az „elveszettségnek”, az mindig magában hordozza a tönkrement élet és kárhoztatás ítéletét, hacsak az elveszett ember nem adja át magát önként a jó Pásztornak, a gazdának vagy az örökké szerető Atyának, aki keresi. Az elveszettek felismerhetik a céljukat és örülhetnek, amikor átadják magukat az erő Forrásának. Kinek kell átadni magunkat? Ez jó nyitó kérdés lehet!

Nyitó beszélgetés: Az elveszett drachma, az elveszett juh és a tékozló fiú. Miben különbözik az állapotuk? Melyiket lehet a legjobban sajnálni? Miért szól az első kettő a Keresőről, és az utóbbi miért nem?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Csak tanítóknak: Az elveszettség az egész emberiség tragédiája, „mert mindnyájan vétkeztek” (Róm 3:23). Úgyszintén mindenki „megtalálhatja” Krisztust, csak hittel kell megragadnunk, hittel kell a mennyei Megtartó ölelésébe kapaszkodni. Az e heti leckénk többféle

elveszettségről beszél, most viszont csak hármat említünk: a tékozló fiút, az elvesztegetett lehetőségeket és a két vakot.

BIBLIAKOMMENTÁR

I. A tékozló fiú

(Lk 15:11-32)

Az emberiség „elveszett”, siralmas az állapota, halálos betegségtől szenved, amelyet az „én” megkoronázása okozott, Isten magasztalása helyett. Ez nem része Isten tervének, soha nem is volt az. Az „elveszettek” körébe tartozik az is, aki az Atya szeretetét a távoli országban elnyerhető hírnévért, a bűnös örömök csábításáért, az önző törekvések furcsa mérgezéseért és a józan ész és a felelősség elhanyagolásáért hagyta el, ezzel minimálisra csökkentve az ember és a disznó közti távolságot. Figyeljünk fel rá, hogy a példázat hogyan mutatja be az isteni Atyát! Eleinte csak vár. Nem erőltetheti rá a fiát a visszatérésre. Az Atya szeretete azé, aki elfogadja. Isten nem kényszerít senkit: senkit sem lehet megváltani úgy, hogy megfosztják a választás jogától. Ezek után az Atya feltétel nélkül állítja vissza a tékozló fiút korábbi helyzetébe: nem kötelezi kártalanításra, nem zárja el, nem mond rá ítéletet. Megbocsátás, helyreállítás, elfogadás, öröm, gyűrü, cipő, ruha – mindegyik Isten túlárado örömét mutatja be a tékozló hazatérésénél. És végül, az Atya már akkor meglátta a fiát, „*mikor... még távol volt*” (Lk 15:20). A távolság és a távoli föld sem tarthatja távol a tékozló fiút az Atya fürkésző szemeitől, mert a hazatérésnél számít a golgotai kereszt. A kereszt biztosít arról, hogy egyetlen visszatérő gyermek sem marad tékozló.

Gondoljuk végig: A lázadást az „én” uralja (lásd Ézs 14:12-14). Az „én” az alany, az „én” az ige, az „én” a tárgy, és végül az „én” az élet ítélete. Tehát a lázadó fiatalabbik fiú az atyától ezt követeli: „Adj nekem! Olyan akarok lenni, amilyennek elképzelem magam!” Amikor az „én” követeli, hogy minden körülötte forogjon, visszautasítja az atya otthonát és távoli vidékre megy.

II. Elvesztegetett lehetőségek

(Lk 16:19-31)

A gazdag ember és Lázár példázatának nem elvont a teológiája. A felelősségteljes életről tesz erőteljes kijelentést egy felelőtlen társadalomban; a luxus értelmetlenségére hívja fel a figyelmet a nyomorúságos

szegénység közepette. A menny megalázza a büszkéket és Isten felkarolja az elutasítottakat, a magányosakat és a Lázárnak (ami ezt jelenti: „Isten az én segítőm”) nevezett elhanyagolt embert. Ha Isten a segítőnk, akkor még a gazdagok lakomája és a sebeket nyaló ebek sem tarthatnak távol Isten nagy ölelésétől.

A végső elszámolás során nem az lesz a döntő, hogy mekkora volt a bankszámlánk, a házunk, hány szolga figyelte a jelzésünket és hívásunkat. Az összes hasonló földi mérték el fog tűnni, és Isten valódi értékét mérő mérlege minden lelket megmér az örökkévaló isteni mércével, ami a szeretet, a kegyelem, a legkisebbekkel való kapcsolat, a könnyek letörlése és az öröm learatása. Ez a teológia – a szeretet – átöleli az élet Lázárjait és Ábrahám kebelére vonja őket.

És ennek a teológiának van egy másik pontja is: ma van a megváltásunk napja, majd azután jön a halál. Nincs második esély. Tehát most döntünk! Döntünk Isten mellett!

Megbeszélendő kérdések:

- 1) A gazdag ember kegyelemért kiált (Lk 16:24), ám nem kaphat kegyelmet. Miért?
- 2) Mit értünk Lk 16:26-ban a nagy közbevetésen?
- 3) Miért döntő az örök élet jutalma tekintetében a Mózesre és a prófétákra (Lk 16:31) tett utalás (vö. Jn 5:38-40)?

III. A két vak

(Lk 18:35-19:8)

Egy héttel a kereszttel előtt Jézus két vak emberrel találkozott – eggyel Jerikón kívül, aki rongyokban járt, elhasznált matrac volt az ágya, és tálat használt a koldulásra. Vakon és segítség nélkül várta Bartimeus (Mk 10:46) a napot, amikor a csapásától és a reménytelenségétől megszabadulhat.

A szabadulás jött, de nem a halál formájában, amire oly sokan vágnak, amikor az életük mélypontra ér. Azzal a jó hírrel érkezett, amit Bartimeus a nyüzsgő tömegből hallott ki, hogy a názáreti Jézus arra megy. Bartimeus ismerte Jézust. Hallott a csodáiról. Ismerte az erejét. Tudta, hogy ki Ő. Tudta, hogy gondja van rá. Bartimeus azonnal megvallotta,

hogy Jézus a Messiás, és az elveszett ember egyetlen könyörgését mondta el: „Jézus, Dávidnak fia, könyörülj rajtam” (Lk 18:38)! Bár vak volt, a lelki látása a menny valóságával összhangban állt. A Messiás felismerése elég volt ahhoz, hogy megnyíljon a szeme, és a menny legnagyobb csodáját, Jézust megláthatta. Milyen felfedezés vár még ránk?

A másik ember lelkileg volt vak. Jerikóban élt, ő volt a fővámszedő. Nem volt tekintettel a jó és a rossz, az adóbeszedés és a kifosztás, a test kívánságai és a lélek kötelességei, a pazarlás és a holnapi számadás közötti különbségre. Korábban számára semmit sem jelentett az örökkévalóság. Úgy vélte, hogy „Isten szabadságra ment”.

Viszont ő is hallott már Jézusról, és kíváncsi volt rá, hogy milyen ez a „csodatevő Ember”. Könnyen megláthatta volna Jézust szemtől szemben Jerikó kapujánál, a vámszedő asztalnál. Vajon félt az erkölcsi bukása miatt, mivel nyereségvágyból kizsákmányolt másokat? Félt a lelki kudarc miatt?

Lukács kegyesen írt, és ilyesmire nem tért ki. Csak arról írt, hogy Zákeus alacsony növésű volt, ezért kapaszkodott fel a fügefára. Ám Krisztus áthatoló tekintete bárhol képes megtalálni a bűnös embert, és a Megváltó felismerte Zákeus szükségét. Azonnal felajánlotta, hogy betölti a lelkében az űrt. Lehívta a fáról, az eltévelyedéséből, és meglátogatta otthonában. Ott az önjelölt Vendég a lehető legjobb ételt kínálta a házigazdának: az élet kenyerét. Jézus visszaadta a lelki vak látását. Jobb az, ha Jézus az otthonunkban és a szívünkben él, mintha mi lennénk a leggazdagabbak Jerikóban vagy akárhol máshol. Zákeus megtalálta az üdvösségét.

Az élő Krisztussal való találkozás megnyitja szemünket, meggyógyítja megsebzett szívünket, békét ad a lelkünknek és biztosít az örök életéről.

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Lk 18:40-43 bemutatja, hogyan jut el valaki a vakságtól a tanítványsághoz: a szükség felismerése, az ima erejének felismerése, Jézus elismerése, a hit tapasztalása, az öröm és Jézus követése. Miért fontosak ezek a lépések?
- 2) Nézzük át, hogyan vált Zákeus megtérése jelentősségteljessé (Lk 19:8)? Emlékszünk olyan esetre az életünkben, amikor Zákeushoz

hasonlóan nekünk is irányt kellett változtatnunk? Miért nem teljes addig a megváltásunk, amíg meg nem térünk, és amíg helyre nem áll az életünk?

3. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Csak tanítóknak: Lukács közölte, hogy mi adott okot Jézus három példázatának elmondására, amelyek az elveszettekről és a megtalálta-król szoltak: a farizeusok kritikájára válaszolt ezekkel Jézus. Így indokolta, hogy miért evett együtt vámszedőkkel és bűnösökkel és mert közösséget vállalni velük (Lk 15:1-3). A példázatok megerősítik a küldetését, ugyanis egyetlen elveszett lélekért is megéri az áldozat. Ez a legnagyobb öröm Istennek. Tartsuk ezt észben és olvassuk el Lk 15:4-7-et (az elveszett juhról) és gondoljuk végig a következőket:

Elgondolkodtató kérdések:

- 1) Kilencvenkilenc vagy egy – miért olyan fontos Istennek az egy is?
- 2) „Elveszett” – milyen értelemben vészett el a juh?
- 3) „Utána menni” – mennyire kitartó Isten szeretete?
- 4) „Amíg” – meddig megy el a Kereső?
- 5) „Örvendezni” – miért örömteli esemény egyetlen ember megmentése is?

4. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Csak tanítóknak: Jézus ezt kérdezte Bartimeustól: *„Mit akarsz, hogy cselekedjem veled”* (Lk 18:41)? Jellemző kérdésfeltevési mód ez a Megmentő számára: törődik velünk. Ő a Teremtőnk, Ő a Megváltónk, Ő tesz képessé mindenre. Minden lehetséges benne és rajta keresztül!

Kérdés az alkalmazáshoz: Mit kérnénk Jézustól, hogy mit tegyen értünk ma? Készítsen mindenki egy listát három vagy négy szükségletből, majd olvassuk fel az osztályban!

ISTENI TALÁLKOZÁS – KÍNA

Tang Yue vasárnapot ünneplő keresztény volt, és éppen a piacon sétált a kisfiával, amikor hirtelen két nyílt tekintetű férfi lépett hozzá: „Tudja, hogy a vasárnapünneplés nem a Bibliából ered?” Az egyik férfi elővett egy Bibliát és igehelyeket olvasott fel a szombattal kapcsolatban. Még az internetre is felhívta a figyelmét. Rövid előadásuk után a férfiak olyan gyorsan eltűntek a tömegben, amilyen gyorsan jöttek.

Tang Yue-t meglepte ez a találkozás, és otthon rákeresett az interneten a kérdéseire. Az Amazing Facts kínai nyelvű oldalán meg is kapta a válaszokat. Rövid keresés után pedig talált a városban egy adventista gyülekezetet. Biztosra vette, hogy van valami különleges ebben az egyházban. Kíváncsi volt, hogy ott lesz-e az a két férfi, de többet nem látta őket. Tang Yue azóta abba az adventista gyülekezetbe jár, és hiszi, hogy megtalálta lelki otthonát. Az adventisták rendszeresen összejönnek Kína középső részén egy városi lakásban.

Zhang Wei a kínai hadseregben szolgált, majd a faluja polgármestere lett. Később a városba költözött, hogy több pénzt kereshessen. Egy nap egy ház alagsorából kiszűrődő énekszóra lett figyelmes. Benézett. Sok embert látott. Őt is behívták. Kapott egy Bibliát és imádkoztak vele. Zhang Wei többször visszatért az adventista házi gyülekezetbe, ahol egyszer az egészséges táplálkozás került elő témaként. Beszéltek a tisztátalan húsokról, mint pl. a sertéshúsról. Zhang Wei kételkedve hallgatta, de úgy döntött, hogy tesz egy próbát. A munkahelyén gyakran volt sertés az étlapon. Egy alkalommal titokban felvágta az állatot, hogy maga bizonyosodjon meg az igazságról. Elborzadva látta, hogy a húsban csak úgy rajzoltak a férgek, ekkor döntötte el, hogy soha többé nem eszik sertéshúst. Hamarosan elfogadott minden adventista tanítást és megkeresztelkedett.

Zhang Wei visszatért a falujába, ahol egyedül alapított egy házi gyülekezetet. Ma már kilenc adventista gyülekezet van abban a térségben, mind Zhang Wei bizonyásgtételének hatására. Köszönetet mondunk a 13. szombati adományokért, amelyeknek egy részéből több házi gyülekezetet alapíthatunk Kínában!

Jézus, a tanítómester

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Lk 4:32

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Jézusnak tanítóként is van hatalma!

Érezni: Vonzódjunk Jézus tanításaihoz!

Tenni: Tartsuk magunkat Jézus tanításaihoz!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ:

I. Tudni: Jézusnak hatalma van tanítóként

- A** Mi a hatalom bibliai értelme? Milyen területeken mutatta be Jézus a hatalmát?
- B** Mi Jézus hatalmának az alapja? Milyen hatással volt ez a hallgatóira?
- C** Milyen hatalma van Jézus tanításainak? Hogyan hatottak ezek az emberekre?
- D** Jézus a világ legnagyobb tanítója. Hogyan igazolnánk ezt az állítást? A realitás vagy a vallási büszkeség tükröződik ebből az állításból?

II. Érezni: Vonzódjunk Jézus tanításaihoz!

- A** Hogyan hat az életünkre, hogy Jézusnak hatalma van tanítóként? A Hegyi Beszédben leginkább mi helyezkedik szembe az egónkkal?
- B** Mennyire könnyű úgy szeretni másokat, mint önmagunkat? Mit változtatnánk meg az életünkben, ha komolyan vennénk az arany szabályt (azt tesszük másokkal, amit akarunk, hogy velünk tegyenek)?
- C** Melyek a főbb jellemzői az új családnak, amit Krisztus akar megalapítani a követői között?

III. Tenni: Tartsuk magunkat Jézus tanításaihoz!

- A** Isten az örök életet ajándékként adja azoknak, akiket Krisztus kegyelme mentett meg. Mit kell tennünk az életünkkel, ha ezt az elvet elfogadjuk?
- B** Nézzük meg, hogy milyen jellemzőket szeretne Krisztus látni új földi családjá életében! Hogyan tehetjük ezeket a gyülekezeti családjunk életének a részévé?

Összegzés: Jézus hatalommal tanította a követőit arra, hogyan éljenek, hogyan viszonyuljanak egymáshoz, hogyan tiszteljék Istent és hogyan tegyenek bizonyosságot országa polgáraiként. Hitünknek az életünkben kell megmutatkoznia!

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

Központi Ige: Lk 10:25-37

A lelki növekedés alapja: Jézus szerint az igazi vallás „nem rendszerekből, hitvallásokból vagy szertartásokból áll, hanem abból, ha a szeretetet tettekkkel fejezzük ki, a legnagyobb jót visszük véghez másokért, és igazán jók vagyunk” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 420. o.).

Csak tanítóknak: A gnoszticizmus Isten nemtörődömségét feltételezi, az ateizmus Isten létét tagadja, a politeizmus megszámlálhatatlanul sok istent vall, akik közül kiválaszthatjuk a sajátjainkat, a mono-teizmus pedig egy Istenben hisz. Ahogyan a hitrendszerek eltérnek, úgy térnek el a vallások is egymástól. Ám ez a kérdés: Honnan tudjuk, hogy melyik az igazi vallás?

Nyitó beszélgetés: E heti leckénk középpontjában Jézus hatalma áll. Jézus úgy mutatta meg a hatalmát, hogy Isten országát hirdette, a szegényeknek az evangéliumot prédikálta, betegeket gyógyított, szabadulást hirdetett, a vakoknak visszaadta a látását, megbocsátotta a bűnöket, megtisztította a leprásokat, közösséget vállalt a társadalom kitaszítottjaival és megalapította a megváltottak nagy közösségét.

Megbeszélendő kérdés: Honnan ered Jézus hatalma? Mit fejeznek ki e heti leckénk alapszövegei a hatalmáról (Lk 4:35; 5:22-26; 6:20-49; 7:49; 8:19-21, 22-25)? Vajon volnának Jézusnak olyan tanításai, amelyeket ma alkalmazhatatlannak, nem gyakorlatiasnak vagy lehetetlennek mondhatnánk? Indokoljuk meg a válaszunkat!

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Csak tanítóknak: A leggyakrabban úgy szólították Jézust, hogy „Tanító”. Az evangéliumokban több mint 50-szer találhatjuk ezt a megszólítást, ebből 15 Lukácsnál fordul elő. Ahova csak ment Jézus, Istenről és az országáról tanított, meg arról, hogyan lehetünk az Ő

gyermekei, hogyan lehet örökrészünk az országban. A „nagy sokaság örömet” hallgatta (Mk 12:37), és még a kritikusai is elismerték, hogy „helyesen”, nem személyválogató módon, „az Istennek útát igazán” tanította (Lk 20:21). Miközben a Tanítómesterhez fordulunk ezen a héten, szolgálatának három elemét tartjuk szem előtt: a hatalmát, az új parancsolatát és az új családját.

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Jézus, a Tanítómester: A hatalma

(Lk 4:32)

A proféták gyakran ilyen erőteljes bevezetéssel kezdték üzenetüket: „Így szól az Úr...”. Jézus azonban ezt mondta: „*Én pedig ezt mondom nektek...*” (ez több mint 130-szor fordul elő az evangéliumokban, 33-szor Lukácsnál). Ezzel bemutatta a hatalmát – a tanításra, a megkeresésünkre és a megtartásunkra, a halottak feltámasztására, az ördögök kiűzésére, Isten országának hirdetésére stb. –, ami saját magából fakad. Jó hatással volt Jézus hallgatóira különleges hatalma és ereje. A szombati hallgatói Kapernaumban „*csodálkoznak az ő tudományán, mert beszéde hatalmas vala*” (Lk 4:32). Akik Jézust hatalommal látták cselekedni vagy akik hallottak róla, ámuldoztak, teljesen megdöbbentek. Ez a hatalmának az ereje.

Akik hallották a Hegyi Beszédet, álmélkodtak a tanításán, „*Mert úgy tanítja őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók*” (Mt 7:29). Az írástudók a hatalomról szóltak – az elődeiket idézve –, de Jézus hatalommal szólt. Olyan hatalommal, mint a Teremtő (Jn 1:1-3); az Atya hatalmával, aki Őt küldte (Jn 7:16); tökéletes életének a hatalma által. Jézus úgy beszélt és cselekedett, hogy még az ellenségei is bevallották: „*Soha ember úgy nem szólt, mint ez az ember*” (Jn 7:46)! Jézus nemcsak a szavaival és a tetteivel, de az életével is egyértelműen szólt, ellentmondás vagy zavar nélkül.

Elmélkedjünk: Jézus hatalma onnan ered, hogy Ő az igazság megtestesülése. „Jézus úgy élt, ahogy tanított. A szavai nemcsak az életének, hanem a jellemének a megnyilvánulásai is voltak. Nemcsak tanított az igazságról, hanem Ő maga volt az igazság. Ezért tudott tanítani, ez volt az ereje” (Ellen G. White: *Education*. 78-79. o.).

II. Jézus, a Tanítómester: Az új parancsolat

(Lk 6:27-30)

Az emberi történelem hullámhegyein és völgyein át két törvény vezette a közösségeket. Az első a dzsungel törvénye: ha az egyik törzs egy tagja megölt valakit a másik törzsből, a sértett törzs ezt úgy bosszulta meg, hogy a másik törzs minden tagját lemészárolta. A dzsungel törvényében a bosszú hatványozottan terjed. A második a talio-elv. Az előző törvény fejlettebb változatának tekinthető, ami kimondja: „szemet szemért, fogat fogért”. A teljes bosszúnak nincs helye, de megelégedettséget jelent, hogy kivitelezhető a büntetés. Vajon képes-e a bosszú vagy a talio-elv tartós közösséget formálni, és képes-e megtartani a társadalom egyensúlyi helyzetét, ill. azt tartható szinten meghagyni? Mahatma Gandhi egyszer azt mondta, hogy a két válaszreakció közül még az enyhébb is a saját ördögi körében forog: „A szemet szemért elv a föld megvakulásához vezet.”

E szörnyű módszerekkel szemben Jézus, a Tanítómester kijelentette: *„Szeressétek ellenségeiteket, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék”* (Lk 6:27). Megerősítette, amit Mózesen keresztül mondott: *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat”* (Lk 10:27; vö. 5Móz 6:5; 3Móz 19:18). Ez a szeretetre felhívó parancsolat képezi az arany szabály alapját, amelyet Jézus azért adott, hogy az emberek közötti kapcsolatok szabályozza: *„és amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképpen cselekedjétek azokkal”* (Lk 6:31; vö. Mt 7:12).

Amikor Jézus a szeretetről mint új parancsolatról beszélt (Jn 13:34), az új jelző nem magára a szeretetre utalt, hanem a szeretet tárgyára. Az emberek mindig is szerettek, de csak a szerethetőt és a sajátjukat szerették. Ám Jézus új tényezőt mutatott be: úgy szeressétek egymást, *„amint én szerettelek titeket”*. Tehát a mi szeretetünk is legyen olyan átfogó, olyan áldozatkész és teljes, mint amilyen Jézus szeretete!

Gondoljuk végig: A felebarát szeretetének parancsa nem módosítható. Nem választhatjuk ki, hogy kit szeretünk: mindenkit szeretni kell! Az igazi felebaráti szeretet túllép a bőrszín határain és a másik személy ember voltát nézi; nem bújik meg az osztály vagy a hovatartozás falai mögött, hanem a lelki gyarapodáshoz tesz hozzá; megmenti az ember méltóságát az elállatiasodástól; megszabadítja az emberi sorsot a csupán

az anyagiakkal való törődéstől. Hogyan formál ez új embert Krisztusban ebben az összefüggésben?

III. Jézus, a Tanítómester: Az új család

(Lk 5:27-32; 7:1-10, 11-17; 7:36-50; 8:43-48 és 14:15-24)

A pogányoknak író, pogány Lukács az egész emberiség Megváltójaként, és nem csupán helyi Messiásként mutatta be Jézust. Leszögezte, hogy Krisztus új családja nem kizáró, és nem is korlátozó jellegű, hanem egyetemes. Teljes mértékben elérhető mindenki számára, nincsenek megosztó falak, és egységes hitben, reményben és szeretetben. Az új család arra hívja az embereket, hogy térjenek vissza a Teremtő által megalkotott, bűnös előtti állapothoz, amelyben egyedül a szeretet uralkodik. Jézus olyan otthont épít szeretetközpontú családjának, ahol mindenkinek van helye, aki csak hozzá jön, és ahol nincsenek megosztó falak. Szívesen látott a vámszedő (Lk 5:27-32), a római százados (Lk 7:1-10), a naini özvegy fia (11-17. versek), mint ahogy a farizeusok (36-50. versek) vagy az a nő is, aki a 12 éve tartó betegsége miatt a társadalom kivetettjei közé került (Lk 8:43-48). Hívja a város utcáinak és sikátorainak embereit (Lk 14:15-24), de kora jogászait és koldusait is. Ugyanígy a mai kor előkelői és érinthetetlenjei is egyaránt meghívottak Krisztus új családjába.

Az irgalmas samaritánus példázatával (Lk 10:30-37) „Krisztus megmutatta, hogy a felebarát nemcsak gyülekezeti- vagy hittestvért jelent. Nincs köze faji, színbeli vagy osztálykülönbségekhez... Felebarátunk minden lélek, akit az ellenség megsebesített és összetört. Mindenki felebarátunk, aki Isten tulajdona” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 424. o.).

Gondoljuk végig: Új családja megalapításával Jézus lerombolta azokat a falakat, amelyek elválasztották az embereket - legyen az bőrszín, törzsi hovatartozás, nemzetiség, nem, osztály, nyelv vagy bármi más. „Az osztálytagozódás [vagy bármi, ami eltávolítja az embert az embertől] gyűlöletes Isten előtt. Ő az ilyen jellegű dolgokat semmibe veszi. Szemében minden ember lelke egyenértékű. Korra, rangra, nemzetiségre, vallási előjogra való tekintet nélkül mindannyiunkat Magához hív, hogy éljünk” (i. m. 339. o.).

3. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Csak tanítóknak: Az irgalmas samaritánus példázata nem mond semmit arról, hogy hogyan vált meg Isten. Azt hangsúlyozza, hogyan kell a megváltottaknak élni. Beszéljük meg, milyen gyakran találhatunk rá a példázat szereplőire önmagunkban – a lévitára, a papra, a sebesültre vagy a samaritánusra!

Elgondolkodtató kérdés:

„Mutass nekem egy keresztényt, és én is az leszek!” – Mondják ezt azok, akik csodálják Krisztus tanításait, ám mivel nem tartják gyakorlatba ültethetőnek, félreteszik azokat. Hogyan felelnénk egy ilyen helyzetben?

4. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Csak tanítóknak: „Az osztálytagozódás gyűlöletes Isten előtt. Ő az ilyen jellegű dolgokat semmibe veszi. Szemében minden ember lelke egyenértékű” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 424. o.). Induljunk ki ebből, és beszéljük meg, hogy milyen osztálykülönbségek léteznek a társadalmunkban! Milyen káros hatásai vannak ezeknek a különbségtételeknek? Mi az egyetlen gyógyír ezekre?

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Egy ismeretlen besétál a gyülekezetünkbe és helyet keres. Mit teszünk? Hogyan alakíthatunk ki olyan légkört, ahol mindenki szeretetet érez, és ahol mindenki érezheti, hogy szükség van rá?
- 2) Más bőrszínű, vagy más rétegből, nemzetiségből származó ember a gyülekezetünk tagja akar lenni. Mit tennénk, hogy jól érezze magát?

AZ „ELTEMETETT” BIBLIA – KÍNA

A kínai kulturális forradalom idején veszélyes volt Bibliát tartani, de Wang Weo egy ismerőse szerzett egyet. Hogy másokkal is megoszthassa az értékes írást, a Bibliát könyvekre szedte szét. Wang Weo családja kapta Sámuel első és második könyvét, amit nagyra értékelték és sokat olvastak. Évekkel később valaki talált egy földbe elrejtett Bibliát, de nem tudta olvasni a kicsi betűket, ezért az akkor tizennyolc éves Wang Weónak adta, aki életében először tarthatott a kezében egy egész Bibliát! Nagyon izgatott lett!

Több mint tízszer átolvasta a Szentírást az elejétől a végéig, és felfedezte benne az igazságot. Minél többet olvasta, annál jobban érdekelte. Két évvel később olyan helyen járt, ahol semmit sem tudtak a Bibliáról, és az embereket egyre jobban vonzotta az, amit Wang Weótól hallottak. A fiatalokat nagyon megragadta, ezért kiírt ezer bibliaverset, és odaadta nekik, hogy tanulják meg fejből. Remek módja ez a tanulásnak!

Az 1990-es évek óta érvényesül valamennyire a vallásszabadság Kínában, és már vannak gyülekezetei is itt az egyháznak. Az egyik ilyen gyülekezet egy nagyvállalat gyárával szemben található, és az igazgatónő egy adventista hölgy jó barátnője. Egy alkalommal el is beszélgettek a hitről. Az üzletasszonyra jó benyomást tett, és felkínálta a lehetőséget, hogy tartssanak képzést a munkások számára. Az adventista asszony vonakodott elfogadni az ajánlatot, de az üzletasszony kérésére végül mégis megtette, így a lelkész tartott egy előadást Jézusról és a tanításairól az osztályvezetőknek, akiknek szintén megtetszett az üzenet. Meghívták, hogy beszéljen a munkásoknak is.

A lelkész az adott időpontban visszatért, és hatvan munkás jött el a fakultatív értekezletre. Minden második héten találkoztak, és hat előadás után harminc munkás fogadta el Jézust Megváltójának. Decemberben a gyülekezet nagy rendezvényt szervezett a kétszáz dolgozójának, amire a tulajdonos a környező vállalatokat is meghívta. A többi vállalkozó is észrevette a változást a gyár munkásain. Meghívták a lelkészt, hogy minden vasárnap este találkozzon a többi gyár munkásaival is. A karácsonyi ünnepélyen az üzletasszony is részt vett. Hamarosan meg akar keresztkedni harminc beosztottjával együtt.

Jézus követése a mindennapokban

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Lk 17:15

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Ismerjük fel, hogy mit jelent Jézust követni!

Érezni: Értsük meg, milyen fontos Jézust követni! Mérjük fel ennek az árát is!

Tenni: Kövessük Jézust naponta!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ:

I. Tudni: Mit jelent Jézust követni?

- A** Mit akartak a tanítványok, amikor kérték Jézust, hogy növelje a hitűket? Miért szükséges a hit, ha az Úrhoz akarunk hasonlítani? Hogyan válthatunk át a tantétel-központúságról a kapcsolat-orientált életre?
- B** Miért bírálta Jézus a farizeusok hitét és életstílusát? Hogyan védhetjük meg magunkat a farizeusi lelkülettől, és hogyan követhetjük Krisztust igazán?
- C** Hogyan kapcsolódik az Istenbe vetett hit Isten félelméhez? Mit jelent félni Istent?

II. Érezni: Fontos Jézust követni

- A** Péter, Tamás, Júdás – mind azt vallották, hogy Jézust követik, de egyik sem hasonlított a másikra. Milyen hiányosságai voltak, és hogyan tudtak a hibáikon úrrá lenni?
- B** Hogyan hat a farizeusi lelkület a hitünkre, az Istennel való kapcsolatainkra és az embertársainkra? Hogyan védekezhetünk az ellen a kísértés ellen, hogy csak kifele mutassuk a helyes képet ahelyett, hogy valóban Krisztus átformáló erejét keressük?
- C** Jézus követése hogyan hat a munkánkra, az erkölcsünkre, a társadalmi és a családi életünkre?

III. Tenni: Kövessük Jézust!

- A** Mit tegyünk, hogy bemutathassuk Jézusba vetett hitünket? Miért?
- B** Ha teljes mértékben Jézust akarjuk követni, mit kell megváltoztatnunk a lelki, a fizikai, a szellemi és a közösségi életünkben?

Összegzés: Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy úgy élünk, ahogy Krisztus élt. Jézus követése és az elvárásainak való megfelelés nem választható feltétel a mindennapi életben. Vagy teljes mértékben hozzá tartozunk, vagy egyáltalán nem.

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

Központi Ige: Lk 12:16-21

A lelki növekedés alapja: Hogyan definiálnánk, mit jelent az élet? Hogyan élünk? Túl gyakran a Lk 12:16-21-ben található példázat szerint dönt a világ.

A gazdag ember földje rengeteget termett, ám a gazda nem élt jól a bőség biztosította lehetőséggel. Bár szegénység vette körül, ő annyira csak magával volt elfoglalva, hogy a tervét olyan monológban mondta el, amely a görögben körülbelül hatvan szóból áll, de az egytödét az „én” és „enyém” szavak görög megfelelői teszik ki. Csak a régi csűrök lerombolására, az újak felépítésére és a javak elraktározására tudott gondolni. A szegények nem érdekelték, és Isten sem volt a képben. Egyedül csak az „én” számított neki. Csakhogy utoljára feküdhett le aludni Sikeres úr, amikor ezt mondta magának: „*egyél, igyál, gyönyörködjél*”. A Teremtő ítélete elhangzott: „*Bolond*”.

„Nem a vagyonnal való bővülködésben van az embernek az ő élete” (Lk 12:15), hanem Isten és az emberek szeretetében!

Csak tanítóknak: A gazdag ember példája jó kiindulópontja e heti tanulmányunknak. Jézus példáját követve imában önvizsgálatot kell tartanunk minden nap elején: Hogyan töltöm el a mai napot Jézus akaratának cselekvésével és útjának követésével? Olyan leszek, mint a gazdag, aki az énjéért és a sikereiért van oda? Vagy a szeretetben, a hitben és a szolgálatkészségben fogok igazán bővülködni, és ezek elérésére használok fel mindenemet? Hogyan élek a mai napon az örökkévalóság fényében?

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Miért nevezte Jézus bolondnak a gazdag embert? Milyen súlyos hibákat vétett?
- 2) Hasonlítsuk össze ezt a gazdag embert azzal, akiről Lk 18:18-23-ban olvashatunk! A gazdagság minden esetben gátolja Jézus követését?
- 3) Miért van az, hogy a Miatyánkban sosem találkozunk egyes számmal, hanem mindig többes számmal?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Csak tanítóknak: Nagy kihívást jelent Jézust naponta követni. Ám Jézus hívása mindig ugyanaz marad: *„Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem”* (Lk 9:23). Ez a parancsolat három kérdést vethet fel: Mit adjunk fel? Mit tegyünk? Hogyan hozhat gyümölcsöt a bizonyágtevésünk?

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Jézus követése: Mit adjunk fel?

(Lk 9:23; Lk 11:37-54)

Két dolgot kell feladnunk annak érdekében, hogy Jézust követhessük:

- A. Az énünk feladása** (Lk 9:23). Folyamatosan meg kell tagadnunk magunkat, nemcsak a tanítványság kapujában. Ahogy Pál mondta: *„Naponként halál révén állok”* (1Kor 15:31). Az énünk készítéseinek való ellenállás azt jelenti, hogy az életünk prioritásai tekintetében teljes fordulat áll be: Isten fontossági sorrendjét fogadjuk el, és Jézus keresztye lesz az irányadó az életünkben.
- B. Szakítsunk a farizeusi lelkülettel** (Lk 11:37-54)! Jézus elítélte a farizeusi lelkületet. A farizeusok csak a külsőségekre adtak, törvényeskedők voltak, képmutató életet éltek, hivalkodó volt az életstílusuk, és kevés vagy talán semennyi figyelmet sem fordítottak a szeretetre, a kegyelemre és az igazságosságra. A farizeusi lelkület (Lk 11:42-54) olyan rákos sejt, amely lassan kiöli a tanítványból az életet. A külsőre a vallásosság köpenyét borítja, belül pedig elpusztítja az Isten országa iránti elköteleződést – a szeretetet, az örömet, a békét, az engedelmességet és az igazságosságot. Így figyelmeztet Jézus: *„Mindenekelőtt ortal-mazzátok meg magatokat a farizeusok kovászatól, mely a képmutatás”* (Lk 12:1). Tartsunk önvizsgálatot: Vajon farizeus vagyok?

Megbeszélendő kérdések:

- 1) Olvassuk el Lk 11:37-41-et! Hogyan állítja szembe Jézus az országa valóságát a vallási formalizmussal?
- 2) A mai tanítványok életében mi minden következik abból, hogy a külsőségekkel vagy a vallás lényegével foglalkoznak?
- 3) Milyen gyakran vitatkozunk a gyülekezetünk életének részletkérdéseiről, miközben megfedkezünk Krisztus szolgálatának sürgető ügyeiről?

II. Jézus követése: Mit tegyünk?

(Lk 12:4-12, 22-34)

Mit kér az Úr tőlünk, hogy mit tegyünk, amikor elfogadjuk hívását?

- A. Féljük Istent** (Lk 12:4-12)! A Biblia a félelmet Istennel kapcsolatban 300 alkalommal használja. Ez azt mutatja, hogy Isten félelme pozitív és nem negatív dolog, szükséges a szilárd lelki élethez. Például: „*A bölcsességnek kezdete az Úrnak félelme*” (Zsolt 111:10) és „*féld az Urat, és távozzál el a gonosztól*” (Péld 3:7). Isten félelme tehát nem azt jelenti, hogy rettegésben élünk, hanem inkább azt, hogy ismerjük Istent, bízunk benne és fenntartás nélkül cselekszünk az akarata szerint. Ebben az értelemben Isten félelme jó, megszabadít minden aggodalomtól (Lk 12:4-6), annak a biztos kezében tudja az életét, aki a hajunk szálát is számon tartja (Lk 12:7) és aki a Szentlelkével erősít (12. vers).
- B. Élünk aggodalom nélkül** (Lk 12:22-34)! Az aggodalmat a bűn miatt tapasztalja az emberiség. Miközben igyekszünk eleget tenni az emberi kívánságoknak, az aggodalom aláássa az Istenbe vetett bizalmat és kiöli az örömet az életből, ahelyett, hogy elhinnénk: „*az Istennél minden lehetséges*” (Mk 10:27; lásd még Lk 18:27). Jézus azonban a mezők liliomai és az ég madarai felé fordítja a figyelmet: egyik sem aggódik és nem szorong, hanem dicsőségben és gyönyörűségben pompáznak. Ha Isten gondot visel a világegyetemről és mindarról, ami abban van, akkor miért ne gondoskodna rólunk is, akiket a saját képére teremtett, és megváltott, hogy örök közösségben legyünk velünk?
- C. Legyünk a tudatában annak, hogy milyen időben élünk** (Lk 12:54-58)! Míg az emberek a saját életükbe merülnek bele, mindenféle feladattal foglalkoznak, nem biztos, hogy figyelnek rá, milyen időben is élnek. Krisztus figyelmezteti a követőit, hogy szükséges dolog az örökkévalóság szempontjából gondolni az időre. Bölcs dolog Istennel

még nappal megbékélni, mert amikor eljön az ítélet estéje, akkor már késő lesz.

Összegzés: Az egyik legnagyobb bűn, ha Isten félelmére nem figyelünk (lásd Róm 3:18). John Knox temetésén mondták: „Itt fekszik az, aki annyira félté Istent, hogy egyetlen embertől sem félt.” Vajon Isten félelme miért lesz ellenszere minden más félelemnek?

Megbeszélendő kérdés:

Milyen versengéssel (Lk 9:49-50), elutasítással (51-56. versek) és megtévesztéssel (Lk 10:38-42) találkozhat az, aki bizonyosságot tesz?

3. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Csak tanítóknak: A „*ki a nagyobb*” kérdés a tanítványokat már akkor is foglalkoztatta (Lk 9:46-48; 22:24), és ma minket is folyamatosan zavar. A „nagyobb” követése az emberi természet része. A nagyság zsarnoksága vesz körül – a miénk legyen a legnagyobb ház; a legjobb focimeccset kell néznünk; a legmagasabb pozícióra kell törekednünk; azon dolgozunk, hogy a mi gyerekeink legyenek a legjobb orvosok, vagy jogászok, vagy informatikusok; nekünk kell a legjobb prédikációt elmondanunk; és nekünk kell a legtöbb embert megkezesztelnünk. Ilyen eltorzult meghatározások keringenek a nagyságról, pedig Jézus nem azt várja tőlünk, hogy nagyok legyünk! Azt akarja, hogy olyanok legyünk, mint a gyerekek, akik tudnak bízni, ártatlanok és jóhiszeműek (Lk 18:15-17)!

Elgondolkodtató kérdés:

A nagy küzdelemre gondolva, hogyan taszít a gonosz kezébe az a vágy, hogy a legelső vagy a legnagyobbak akarjunk lenni?

BÉKÉRE VÁGYVA, 1. RÉSZ - KÍNA

Tan Yuen egy dél-kínai kisvárosban nőtt fel, szegénylős volt és nehezére esett idegenekkel beszélgetni. Mindig is volt benne vágyódás, így hát elindult egy zarándoklatra, hogy békére leljen. Egy távoli városban egy keresztény lelkésszel tanulmányozta a Bibliát, és vonzotta őt a tanítás. Ám mielőtt elkötelezte volna magát egy vallás mellett, más filozófiákat is meg akart ismerni. Két hónappal később visszatért, akkor az üzenet még jobban megragadta. Eldöntötte, hogy Istennek fog szolgálni.

Hallott egy találkozóról, amit egy távoli városban tartottak, és eldöntötte, hogy elmegy. Egy hónapig utazott, amíg odaért. Több hónapig maradt azon a helyen, és egy keresztény emberrel dolgozott együtt. Majd hazatért, hogy átadhassa az üzenetet a családjának és a barátainak. A kisvárosban viszont elutasították az üzenetét, és néhányan nevetség tárgyává is tették. Bőjtölt és imádkozott, hogy találjon olyanokat, akik meghallgatják. Tao Yeh egy hírhedt banda tagja volt, kemény ember hírében állt. Tan beszélt vele a lelki állapotáról, ám Tao csak nevetett és közölte, ha majd szüksége lesz Istenre, akkor szól.

Tan úgy érezte, senki nem hallgatja meg, így elhatározta, hogy elhagyja a várost. Tao is mellé szegődött, és Tan érezte, hogy imádkoznia kell érte. Addig győzködte, amíg félreálltak, és Tan imádkozott Taoért, majd adott neki egy Bibliát. Miután elbúcsúztak, Tan azon töprengett, hogy látja-e még valaha Taót. Tan elindult egy nagyvárosba, ahol egy csoport aktív keresztény élt. Érkezése után figyelmeztették, hogy térjen vissza a saját provinciájába, különben letartóztatják. Mégis maradt, hogy megkeresse a keresztényeket. Talált egy adventista gyülekezetet, és ott megismerkedett Xo lelkésszel és néhány fiatallal, akik gyülekezeti vezetők akartak lenni. Örömmel fogadta Xo lelkész hívását, hogy tanulmányozza velük a Bibliát.

Nem küldték haza, így ott maradt. Közben új igazságokat ismert meg a Bibliából, és így hallott a szombatról is. Addig úgy tudta, hogy a vasárnap a hetedik nap. Vajon miért ünneplik ezek a keresztények a szombatot?

Folytatás következik.

Isten országa

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: *Lk 13:29*

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Ismerjük fel, hogy Isten országa áll Jézus tanításainak a középpontjában!

Érezni: Érezzük át, hogy teljesen át kell alakítani az életünket, ha Isten országába akarunk kerülni!

Tenni: Készülünk fel és legyünk részei a mennynek!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ:

I. Tudni: Jézus és Isten országa

- A** Mit tanított Jézus Isten országáról? Miért központi része a mennyről szóló üzenet Jézus tanításainak?
- B** Milyen Isten országa? Hogyan kapcsolódik a jelen és a jövőbeli élet-hez?
- C** Hogyan mutatta be Jézus a menny mindenki számára elérhető voltát?

II. Érezni: Isten országa és az átalakulás

- A** Isten országa nem elmélet csupán. Emberi életeteket átformáló isteni ereje van! Hogyan? Mi a különbség a régi és az új élet között?
- B** Mire kötelez Isten országa?
- C** Hogyan hat ránk a menny etikája?

III. Tenni: Készülünk fel és legyünk részei Isten országának!

- A** Hogyan lehet valaki a menny része? Mit tegyünk azért, hogy valamennyi áldásában részesüljünk?
- B** Mit tegyünk Isten országának teljes jogú polgáraiként? Mit adjunk fel? Mit tegyünk magunkévá?
- C** Hogyan viszonyuljunk ahhoz a kettősséghez, hogy Isten országa jelen valóság és jövőbeli remény?

Összegzés: Isten országa Krisztus személyében érkezett el, aki önfeláldozásával egyszer és mindenkorra eltörölte a bűn hatalmát. Mi már a kegyelem országában élünk, és a dicsőség országának az érkezését várjuk, hogy örökre véget vessen a bűnnek és Sátánnak.

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

Központi Ige: Lk 11:2-4

A lelki növekedés alapja: Az imában a „*Jöjjön el a te országod*” (Mt 6:10) kifejezésnek három dologra kell emlékeztetnie. Az első, hogy az ország Istené, nem a miénk. Az emberek túl gyakran gondolnak arra, még a jó szándékú keresztények is, hogy a menny csupán egy bizonyos társadalmi, gazdasági és etikai átalakulást jelent. Ám a Biblia az „*Isten országa*” kifejezést arra használja, hogy hangsúlyozza Istennek a teremtés fölötti egyedüli hatalmát, szuverenitását és uralmát. Nincs más olyan, mint Ő. Másodszor, Jézus a kegyelem országaként vezette be Isten országát, ahol bűneinkre bocsánatot nyerhetünk, győzhetünk Sátán felett és örök életben részesülhetünk. Harmadszor, míg a kegyelem országában élünk, a dicsőség országára várunk, ahol majd Isten jelenlétében fogunk élni (Jel 11:15; 21:1-3).

Csak tanítóknak: Isten országa Krisztus tanításainak a szíve. Mindennel, az életével, tanításaival és tetteivel be akarta mutatni a világnak, hogy Isten országa már elérkezett, rajta keresztül az egész emberiség megváltást nyerhet a bűntől. Miközben a mai tanulmányt vezetjük, fókuszáljunk a menny Krisztus-központúságára!

Megbeszélendő kérdés:

A Miatyánk elején ez áll: „*Jöjjön el a te országod...*”, a végén pedig: „*Mert tiéd az ország...*” (Mt 6:10, 13). Hogyan kapcsolódik egymáshoz az imának ez a két része?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Csak tanítóknak: Jézus akkor jött el, amikor a rómaiak kegyetlen birodalmat állítottak fel, amikor a zsidó nép le akarta vetni magáról a római igát, és amikor Palesztinában vissza akarták állítani Dávid trónját. Jézus az egész történelmet megváltoztatta fellépésével: „*Betölt az idő, és elközelített az Istennek országa*” (Mk 1:15). Isten prófétai órája ütött, és „*Mikor... eljött az időnek teljessége*” (Gal 4:4),

Jézus belépett az emberi történelembe isteni küldetésével: „*hirdetnem kell nékem az Istennek országát; mert azért küldettem*” (Lk 4:43). Jézus nem habozott testet öltése és szolgálata elsődleges célját illetően: azért jött, hogy megalapítsa Isten országát és „*megkeresse és megtartsa, ami elveszett*” (Lk 19:10). Milyen is a menny? Mit jelent, hogy Isten országa már eljött, de még nincs itt? Beszéljünk Isten országa három vetületéről!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Isten országa: A természete

(Lk 11:14-20)

Milyen Isten országának a természete, és mit hoz el?

- A. **Győzelem a nagy küzdelemben.** Isten országa az emberi történelemben megjelent Jézus személyével, hogy legyőzze Sátánt a nagy küzdelemben és bemutassa Isten hatalmát. Amikor a farizeusok azzal vádolták Jézust, hogy Belzebub erejével űzi ki az ördögöket (Lk 11:14-20; vö. Mt 12:28-29), Jézus kijelentette, hogy amikor kiűzi az ördögöket, azzal „*kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa*” (Lk 11:20). A pusztai csatában győzelmet aratott Sátán felett, és a szolgálata során még többeket szabadított meg az ellenség markából, míg végül legyőzte Sátánt a keresztnél. Valóban belépett Isten országa a történelembe.
- B. **Isten országa kapcsolatos a megváltási tervvel.** A terv része a bűnösöknek való megbocsátás (Lk 5:20-21), a betegek meggyógyítása (Lk 9:2, 11), a szegényekről és a szükségben lévőkről való gondoskodás (Lk 18:22) és Sátán végső veresége a nagy küzdelem végén (Lk 10:18). Isten országa nem mítosz, hanem egy istenközpontú jelenkori valóság (Lk 10:9-11; 16:16-17; 17:21; Mt 12:28; Mk 1:14) és a végső dicsőség reménye (Lk 13:28-29; Lukács 21; 22:14-18, 29-30; Mt 13:42-43; 16:27-28; Máté 24; 25:34; Mk 9:1; Márk 13). Isten országának a megalapítása elpusztítja az ellenség erejét, végső győzelmet arat a halál és Sátán felett (1Kor 15:23-28).
- C. **Ha Isten országának a polgárai leszünk, nem köthetünk kompromisszumot és nem is versenghetünk egymással,** mert Jézus a menny kapuja. Teljes szívvel legyünk hűségesek hozzá, és válasszuk az Ő országát még a legsürgetőbb földi kötelességeink előtt is! Jézus megparancsolja: először Isten országát keressük (Lk 12:31), hirdessük (Lk 9:2), azért imádkozzunk (Lk 11:2) és aszerint éljük az életünket (Lk 18:29)!

Gondoljuk végig: Olvassuk el Lk 4:17-21-et és Ézs 61:1-2-t! Mit értett Jézus azon, hogy Ézsaiás Messiásról szóló jövendölése (Ézs 61:1-2) aznap kezdődött el Názáretben, és a prédikálásával és a gyógyító tevékenységével teljesedett be? Mit jelent Lk 4:43-ban Isten országa a 4. fejezet összefüggésében?

II. Isten országa: Már itt van, de még nincs itt

(Lk 17:21; 21:25-28; 22:14-18)

Hogyan lehet Isten országa egyszerre jelenkori valóság és még beteljesülésre váró ígéret?

- A. Az ország, amely már eljött.** Isten országa egyrészt már eljött, de még a jövőben érkezik el: ezt olyan igehelyekből tudjuk, mint Lk 17:21, 21:34-36 és Jn 14:1-3. Jézus nem csupán az ország egyszerű hirdetője: Ő az ország lényege, Ő hozza el és Ő alapítja meg. A személyében és a szolgálatával alapította meg Isten az örökké tartó uralmát. A kegyelem országának nevezik gyakran azt, amit Krisztus közöttünk alapított meg. Isten kegyelme új rendet, új életmódot, új kapcsolatot adott, amelyben Isten kegyelme diadalmaskodik a bűn felett, amelyben Isten igazságossága új embert formál belőlünk, és amelyben Isten Lelke új testvériséget és közösséget teremt.
- B. Az ország, amelynek még el kell jönnie.** A kegyelem országa, amely már eljött, a dicsőség eljövendő országát várja. Isten eljövendő országáról a Miatyánk is szól: „Jöjjön el a te országod”. Ha az ország a jelenre korlátozódna, akkor ez az ima veszítené erejéből és jelentőségéből, különösen annak fényében, hogy Jézus kijelentette: Ő maga hozza el azt az országot, amikor hatalommal visszatér (Mk 9:1; vö. Mt 16:28).

Összegzés: „Isten országa most épül fel, mert hiszen napról napra adják át magukat a bűnnel és lázadással telt szívek a szeretet uralmának. De az Ő dicsősége országának teljes felállítása csak Krisztus újrakezdetekkor valósul meg itt a földön” (Ellen G. White: *Krisztus követése*. Budapest, 1987, H. N. Adventista Egyház, 96. o.).

III. Isten országa és a jövő

(Lk 17:24; Lukács 21. fejezet)

Mikor jön el a dicsőség országa, és hogyan éljünk, miközben erre a nagy eseményre várunk?

A. A biztos jövő. Az evangéliumok azt tanítják, hogy a kegyelem országa Jézus testet öltésének közvetlen isteni közbelépésével érkezett el az emberi történelemben, és hasonlóképpen fog eljönni a dicsőség országa is: Jézus visszatérésével. Ez alkalommal nem testet öltve jön el, hanem dicsőségesen, személyesen tér vissza. Olvassuk el a Krisztus végidei adventjére vonatkozó szakaszokat (Lukács 21; Máté 24, 25; Márk 13), amelyeket Jézus a tanítványok kérdésére mondott válaszul: „*Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? És micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének*” (Mt 24:3)?

A válasz mind a föld állapotára, mind Jézus visszajövetelének bizonyosságára kitér. A jelenkor társadalmi, politikai, erkölcsi és vallási romlása tovább folytatódik. A jó és a rossz közötti küzdelem hevesen tombol, miközben a menny evangéliumát hirdetik az egész világon (Mt 24:20-21).

B. Várákozva élünk! A második advent idejét nem tudjuk, ám bekövetkezését biztosra vehetjük: „*Mert miként a felvillanó villámlás az ég aljától az ég aljáig fénylik*” (Lk 17:24), úgy jön vissza Krisztus. A jelen és a második eljövétel közti időben a tanítványoknak készenlétben kell élni (Mt 25:1-13) és hirdetniük kell az adventet (Mt 28:19-20), hogy az események felkészületlenül ne érjék őket.

Megbeszélendő kérdés:

„Krisztus visszajövetelének a reménysége nagy horderejű: hisszük, hogy megláthatjuk a Királyt teljes dicsőségében. Annak a reménysége, hogy majd olyanok lehetünk, mint Ő” (Ellen G. White: *Reflecting Christ*. 59. o.). Hogyan hasson ez a reménység a mi életünkre, akik Krisztus második adventjében hiszünk? Említsünk pár gyakorlati lépést!

3. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Csak tanítóknak: Amikor Jézus Jerikóból elindult, a tömeg azt hitte, a tanítványokat is beleértve, hogy „*azonnal megjelenik az Isten országa*” (Lk 19:11). Hogy kijavítsa ezt a téves gondolatot, Jézus elmondta a gazdáról és tíz szolgájáról szóló példázatot. Olvassuk el a példázatot (11-27. versek), majd válaszoljunk a következő kérdésre!

Kérdés az alkalmazáshoz:

12. vers: Mit jelent ez: „*elméne messze tartományba, hogy országot vegyen magának, aztán visszatérjen*”?

BÉKÉRE VÁGYVA, 2. RÉSZ - KÍNA

Xo lelkész türelmesen tanulmányozta a Bibliát és imádkozott Tannal. Lépésről lépésre Isten megértette Tannal mindazt, amit tanult. El is fogadta a tanultakat. Hét hónap múlva Tan megkeresztelkedett, és Xo lelkész elküldte egy közeli faluba, a hívők egy kis csoportjához.

Egy nap Tan ajtaján kopogtattak, és legnagyobb meglepetésére Tao állt ott. „Meg kellett találjalak, meg kell ismernem az Istenedet” – mondta Tao. Három nappal Tan távozása után Tao és barátai egy nagyhatalmú emberrel keveredtek harcba. Taónak sikerült megszöknie, ám a következő nap értesült róla, hogy meg akarják ölni. Pakolás közben a kezébe akadt a Tantól kapott Biblia, ami Máté 6. fejezeténél nyílt ki. Elkezdte olvasni: *„Ne aggodalmaskodjatok a ti életetek felől... Hanem keressétek először Istennek országát... Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől... Elég minden napnak a maga baja”* (25-34. versek). Taónak eszébe jutott Tan békéje, őszintén szerette volna ő is ismerni azt az Istent, így vett egy vonatjegyet, és elhatározta, hogy megkeresi keresztény barátját.

Tan bemutatta Xo lelkésznek Taót, aki elfogadta Krisztust Megváltójának és megkeresztelkedett. Eldöntötte, hogy bibliamunkás lesz. Hazatért, hogy másoknak is beszéljen a hitéről. Az édesanyja volt az első, aki megtért, mivel látta a változást a fia életében. Rajta kívül viszont kevesen álltak készen arra, hogy meghallgassák. Ő is visszament a városba, hogy tovább tanulhasson. Tudja, hogy Isten kegyelméből maradt életben, és Isten kegyelméből akar neki szolgálni. Mind Tan, mind Tao hálásak Isten vezetéséért és jelenleg gyülekezeti munkásként szolgálják az Urat Kína déli részén.

Ebben a negyedévben a 13. szombati adományok egy részével házi gyülekezeteket alapítanak Kína nagyobb városaiban. Köszönetet mondunk a nagylelkű adományokért ennek a nagyszerű lehetőségnek a támogatására!

Jézus Jeruzsálemben

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Lk 19:41

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Értsük meg, hogyan és miért ment Jézus Jeruzsálembe!

Érezni: Érezzük át, hogy milyen hatással volt Jézus szolgálata Jeruzsálemre!

Tenni: Tegyük azt, amit Jézus tett Jeruzsálemben!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ:

I. Tudni: Jézus Jeruzsálemben

- A** Miért ment Jézus Jeruzsálembe? Milyen volt a fogadtatása? Milyen jelentősége van a fogadtatásának prófétai szempontból?
- B** Miért sírt Jézus Jeruzsálem felett? Milyen jelentősége van annak, hogy megtisztította a templomot?
- C** Milyen megkülönböztetést tett Jézus Isten és a császár követelései között? Mi a különbség a páska és az úrvacsora között?

II. Érezni: Tanulságok Jézus jeruzsálemi szolgálatából

- A** Hogyan tudnánk meghívni Jézust a szívünkbe, az otthonunkba és a közösségünkbe? Mit kellene ezért megváltoztatnunk?
- B** Melyek azok a dolgok az életünkben, az otthonunkban vagy a gyülekezetünkben, amelyeken Jézus sírna?
- C** Mit érzünk az úrvacsora jelentésével, céljával és követelményeivel kapcsolatban?

III. Tenni: Kövessük Jézust Jeruzsálemben!

- A** Jézus sírt a város felett. Hogyan reagálnánk, ha a megtévesztés hatása alatt állna a családunk, a közösségünk vagy a gyülekezetünk?
- B** Hagyjuk, hogy Jézus tisztítsa meg a belső templomunkat! Hogyan hívhatnánk meg, hogy mindig ott lakjon?
- C** Hogyan készüljünk fel az úrvacsorában való részvételre?

Összegzés: Jézus nem egy világi trón elfoglalásáért lépett be Jeruzsálembe, hanem azért, hogy megmutassa, mi a Messiás igazi küldetése: bemutatni Isten országának a jelentését, Isten templomának a szentségét, a páska valódi célját. Jézus azért ment Jeruzsálembe, hogy Őt áldozzák fel a világ bűneiért.

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

Központi Ige: Lk 19:28-40

A lelki növekedés alapja: Jézus „*az Úrnak nevében*” (Lk 19:38) vonult be Jeruzsálembe. Sokan bizonytalan, gyarló, önző és ünnepeelt dolgok, ideológia vagy birodalom építéséért haladtak a földi történelem során, ám egyedül Jézus bevonulása történt az Úr nevében. Már azelőtt megtervezték a menny csarnokaiban a koreográfiáját, mielőtt a föld alapjait megvetették volna (Ef 1:4), hogy majd békét és megváltást hozzon.

Csak tanítóknak: Jézus egyszer ezt mondta: „*A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania*” (Lk 9:58). A szerénység és a szegénység volt a Teremtő sorsa a földön a szolgálata idején. Jászolban született, és egy kölcsönvett szamár hátán érkezett Jeruzsálembe. Az utolsó vacsorát sem a saját háza felső szobájában tartotta meg. Mit tanulhatunk ebből a szegénységről és a szerénységről?

Megbeszélendő kérdés:

Olvassuk el Fil 2:6-11-et, amely Krisztus szerénységét és felmagasztaltatását írja le! Mit mutat meg ez a fajta szerénység Krisztus országának a természetéről?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Csak tanítóknak: Bár Jézus több városban és faluban tanított és gyógyított, például Júdea, Samária és Galilea környékén, a végcélja Jeruzsálem volt (Lk 9:51; 13:22). Dávid ideje óta Jeruzsálem volt a zsidó nép uralkodóinak a székhelye és vallási központja (Zsolt 2:6). Nagy próféták járták az utcáit, mint Ézsaiás, Mikeás és Jeremiás, Isten ígéreteit és ítéleteit hirdetve. Zakariás próféta a babiloni fogság miatt romokban lévő Jeruzsálemben jövendőlte meg, hogy a város látni fogja a Messiás dicsőséges megérkezését: „*Örülj nagyon, Sionnak leánya, örvendezz, Jeruzsálem leánya! Ímé, jön a te királyod; igaz és*

szabadító ő; szegény és számárháton ülő, azaz nőstényszamárnak vemhén” (Zak 9:9). Körülbelül 500 évvel később lépett be Jézus a városba, pont úgy, ahogy a próféta megmondta. A Jeruzsálemi nagy események között két témára fordítsunk különleges figyelmet, amelyek még a Gecsemáné kertje előtt történtek: 1) A Király és a város és 2) az Úr és az asztala!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. A Király és a város

(Lk 18:28-43)

Jézus szeretett városokban szolgálni. Városi szolgálatai gazdagoknak és szegényeknek, betegeknek és megtört szívűeknek, uralkodóknak és elnyomottaknak is szóltak. Az evangéliumok sok városhoz kötik az életét és szolgálatát. Betlehemből született (Lk 2:4). Az első csodatételére Kánában került sor (Jn 2:1). Názáretben alkalmazta magára Ézsaiásnak a Messiásról szóló próféciját (Lk 4:16-21). Kapernaumban hívta el az első tanítványait, és sok csodát tett ott (Lk 4:31-39; 5:1-11). Bethániában laktak a barátai: Mária, Márta és Lázár (Jn 11:1). Cézárea Filippiben vallotta meg Péter, hogy Jézus Isten (Lk 9:18-20). Nain határában támasztotta fel az özvegy fiát (Lk 7:11-16). A történelmi Jerikó városában gyógyította meg a vak embert, és ott tette tanítványává Zákeust (Lk 18:35-43; 19:1-10).

Ám Jeruzsálem állt a Messiás figyelme középpontjában (Lk 9:51; 13:22). Dávid ezt a várost királysága politikai, kulturális és vallási központjává tette (2Sámuel 5. és 6. fejezetei). A salamoni templom építése óta Jeruzsálemet úgy ismerték, hogy Isten városa és az „egész föld öröme” (Zsolt 48:2-3). Jézus pedig „eltöklelte magát, hogy Jeruzsálembe megy” (Lk 9:51), hogy engesztelő áldozatként tegye le az életét a világ bűneért.

Jézus ezt a küldetését teljesítette, amikor a Békesség Fejedelmeként számárháton ülve ment be Jeruzsálembe a lelkes tömeg közepette, amely ezt kiáltotta: „Áldott legyen a Király, ki jő az Úrnak nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban” (Lk 19:38)! Ilyen dicséret mellett, „látván [Jézus] a várost, síra azon” (41. vers). „Jeruzsálem látványa hasított Jézus szívébe – Jeruzsálemé, amely visszautasította Isten Fiát, megvetette szeretetét, nem hagyta magát meggyőzni hatalmas csodái által, most pedig életére tör. Látta, milyen bűnt követett el Üdvözítőjének elvetésé-

vel, s mivé lehetett volna, ha elfogadja Őt, aki egyedül gyógyíthatta volna meg sebet. Ő eljött, hogy megmentse, hogyan mondhatna le róla” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 484. o.)?

A nagy Király városa hamarosan a kivégzésének helyszínévé válik.

Megbeszélendő kérdés:

Lukács elbeszélése egyszerű, ám kifejező szavakkal írja le Jézus dicsőséges bevonulását Jeruzsálembe (Lk 19:28-44). Például: „Az Úrnak szüksége van reá” (34. vers); „az ő felsőruháikat az útra teríték” (36. vers); „a kövek fognak felkiáltani” (40. vers). Beszélgessünk ezekről a mondatokról! Milyen közülük van a jelenhez?

II. Az Úr asztala

(Lk 22:14-23)

Jézus Jeruzsálemben tartotta meg az utolsó vacsorát. Sok mindenre tanít az úrvacsora, ám rendkívül fontos az, hogy egy megbékélt család képét vetíti előre, ez a keresztség végső célja. Jézus a közösség asztalához hívta tanítványait, miközben némelyek nyíltan és önző módon arról vitatkoztak, hogy ki a nagyobb (Lk 22:24-27), mielőtt megtagadták volna és elárulták volna (47-48, 54-62. versek). Még nem álltak készen a keresztre (49. vers). Az utolsó vacsora közös elfogyasztása már önmagában is hatásos megemlékezés Isten szabadításáról és jó jelképe a közösségnek, a családnak és az egységnek. A Mester ezt a jelképet olyan lelki erővel töltötte be, ami békítő küldetését jelezte, azt, amiért a keresztet hordozta.

Az evangélium ereje a helyreállt kapcsolatokban és az egységes közösségekben mutatkozik meg. Az őskeresztény egyház követői tisztán értették ezt, amikor a kenyérről és a pohárról emlékeztek meg a gyűléseik során. Zsidó és pogány, szabad és szolga, férfi és nő egy Lélekben egyesült, az Urat imádták az Ő asztalánál. Ott megtalálták Isten családját.

„Mert egy a kenyér, egy test vagyunk sokan” írta Pál, „mert mindnyájan az egy kenyérből részesedünk” (1Kor 10:17). A kenyérben és a pohárban való részesedés nem garantálja, hogy részünk lesz az egység csodájában. Ám ha azzal foglaljuk el a gondolatainkat, amit a kenyér és a pohár jelképez – Jézusnak a bűneinkért való halálát –, akkor az életünk és az egymáshoz való viszonyunk a munkánkban és a dicsőítésben valóban egyesít

az úrvacsorában. Mert a keresztt bontja le a „közbevetett választófalat” (Ef 2:14), hogy ne legyünk „jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek” (19. vers; lásd még a 14-22. verseket). Ezt az egységet ünnepeljük, amikor az Úr asztalához jövünk.

Gondoljuk végig: Mert a keresztt bontja le a „közbevetett választófalat”, hogy ne legyünk „jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek”. Mit jelent az egységet ünnepelni az Úr asztalánál?

3. LÉPÉS: ALKALAMZD!

Csak tanítóknak: Miután Jézus bement Jeruzsálembe, a legelső dolog az volt, hogy „bemenvén a templomba, kezdé kiűzni azokat, akik adnak és vesznek vala abban, mondván nekik: Meg van írva: Az én házam imádságnak háza; ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek” (Lk 19:45-46). Krisztus jogos felháborodása olyan volt, mint „az ötvösnek tüze” (Mal 3:2), amely a pénzügyi csalások, az áldozatok üzleti alapokra való helyezése, a szegény zarándokok kihasználása és a templom szentségének az általános figyelmen kívül hagyása miatt gyulladt fel. Jézus kiűzte az istentelen kufárokat és megtisztította a templomot. Csak Ő hívhatta a templomot így: „Az én házam imádságnak háza”.

Elgondolkodtató kérdések:

Fennáll a veszély, hogy Isten templomát a képmutatás templomává tegyék. Hogyan győződhetünk meg arról, hogy a mi templomunk szent marad? Hogyan őrizhetjük meg Isten közösségeként az egyéni és a közösségi erkölcsi felelősségtudatunkat?

Kérdés az alkalmazáshoz:

Gondoljunk a templomi jelenetre és a mai kor egyházára! Hogyan „adhatja el” az ember a hitét és a hitelességét? Hogyan használható a vallás haszonszerzésre, presztízsnövelésre és pozíciószerezésre? Tegyük fel a következő kérdést magunknak: Latrok barlangja vagy imádság háza az életem? Miért?

ÚJ ÉLET - TAJVAN

Lee, Fong Lan

A tévében ment egy NEW START reklám, ezért felhívtam a tajvani adventista kórházat, és beíratam a rákbeteg édesanyámat, továbbá jómagamat a programra. A program része volt az egészséges táplálkozás, a mozgás és az imádság. Két hét alatt teljesen megváltozott az életem, de az édesanyám tartózkodott minden újdonságtól.

A legtöbb résztvevő nem volt keresztény, viszont a keresztényeket szemlélve láttam a békességet és a boldogságot az életükben. A személyzet példaadása is mélyen megérintett. Kíváncsi lettem, hogy Isten szolgálja hogyan lehetnek ilyen elkötelezettek. Elkezdtem velük tanulmányozni a Bibliát, és azt tapasztaltam, hogy a keresztények Istene hatalmas, de ugyanakkor szeretetteljes és kedves is. Ezt a házi bálványoknál nem lehetett érezni. Végül elhatároztam, hogy megkeresztelkedem. A férjem és az édesapám támogatták a döntésemet, de nem értették meg, az édesanyám pedig túl beteg volt ahhoz, hogy eljőjön a keresztségi alkalomra.

Hamarosan az édesanyám még betegebb lett, és egyre inkább meghallgatta a mondanivalómat. Egy nap, amikor már nagy fájdalmai voltak, az ágya mellett imádkoztam, és elmondtam, hogy még azon a héten meg akar keresztelkedni. Két nap múlva megkeresztelkedett, és egy hónapra rá elhunyt. Biztos vagyok benne, hogy újra fogom látni a feltámadásnál.

Édesanyám halála után elköteleztem magamat, hogy egészségügyi misszionárius leszek, így segíthetek másoknak megérteni a NEW START elveit, és aki kéri, annak biztosítok lehetőséget bibliatanulmányra. Az édesapám elkezdte a programot, és a férjem is velem együtt követi annak elveit. Bízom benne, hogy egy nap elfogadják Krisztust Uruként és meglátják, hogy milyen változást tud hozni az életben. Az édesapám nem örül, hogy nem imádom többé az őseinket, mivel azt hiszi, az édesanyám lelke nem tud megnyugodni az imáim nélkül. Amikor a család elmegy a temetőbe, tisztelettel meghajolok és imádkozom Istenhez, hogy az édesapám is elfogadhassa Őt.

Tovább folytatom a szolgálatomat Tajvanban, hogy az egészségügyi üzenet által ismertessem meg Jézust azokkal, akik a kő és fém bálványokat imádják. Köszönetet mondunk a misszióra adott támogatásokért! Ezek valóban életeket menthetnek!

Megváltónk megfeszítése és feltámadása

A lecke rövid áttekintése

ALAPIGE: Lk 24:7

A TANULÓ CÉLJA:

Tudni: Figyeljünk fel Jézus szenvedésére és győzelmére!

Érezni: Változzunk meg a Gecsemáné és a keresztyötrelme és az üres sír diadala hatására!

Tenni: Álljunk a megfeszített és feltámadt Jézus oldalára!

TANULÁSI ÚTMUTATÓ:

I. Tudni: Jézus szenvedése és győzelme

- A** Milyen poharat szeretett volna Jézus elkerülni?
- B** Hogyan vált a kereszty megsejyenyítés eszközéből a megváltás jelképévé?
- C** Miért szükséges Jézusnak fizikailag visszatérni?

II. Érezni: Jézus gyötrelme és győzelme

- A** Hogyan viszonyulunk a Gecsemáné kertjéhez – a közömbös, alvó tanítványokhoz, ill. Jézus gyötrelméhez?
- B** Képzeljük magunkat a kereszty tövéhez! Hogyan hat ez a bűnhöz való viszonyulásunkra?
- C** Milyen érzés tudni, hogy Jézusnak a halál feletti győzelme a mi győzelmünk is? Milyen felelősséget helyez ránk ez az érzés?

III. Tenni: Álljunk a megfeszített és a feltámadt Jézus oldalára!

- A** Mit tehetnénk/adhatnánk Jézus nagy áldozatáért, amelyet a bűneinkért hozott? Hogyan fejezhetnénk ki a hálánkat a szeretetért, amelyet a keresztyen tanúsított irántunk?
- B** Hogyan vehetjük fel a keresztytünket, és hogyan követhetjük Jézust? Milyen változtatásokat hozna egy ilyen lépés az életünkben?

- © Hogyan tapasztaltuk már annak a megbocsátásnak és örömnak az erejét, amelyet a feltámadt Jézus ad? Imádkozzunk azért, hogy elmondhassuk az ilyen tapasztalatainkat másoknak!

Összegzés: A világ legmagasztosabb igazsága, hogy a szent és büntelen Jézus eljött a világra, szenvedett és meghalt a bűneinkért, és Sátán, a bűn és a halál felett győzelmet aratva feltámadt a harmadik napon. A legnagyobb igazság pedig a következő: Jézus mindazoknak felajánlja a bűn fölötti győzelmét, akik csak hittel elfogadják.

1. LÉPÉS: MOTIVÁLJ!

Központi Ige: Lk 22:39-46; 23:26-56; 24:1-12

A lelki növekedés alapja: Lukács így kezdi: „mindennek szorgalmasan a végére jártam” (Lk 1:3), hogy az olvasó megtudhassa „azoknak a dolgoknak a bizonyosságát” (4. vers), amelyek Jézus élete során történtek. Az evangélium a feltámadt Jézus szavaival végződik: „Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon: és prédikáltatni az ő nevében a megtérésének és a bűnök bocsánatának minden pogányok között... Ti vagytok pedig ezeknek bizonyosságai” (Lk 24:46-48).

Sohasem volt könnyű ilyen bizonyyságnak lenni. A keresztség és a feltámadás témájánál „balgatók” és „rest szívűek [lehetünk] mindazok elhívésére”, amelyeket a Szentírás megmondott (25. vers).

Csak tanítóknak: Hogyan lehetünk biztosak a hitünkben és erősek a reménységünkben ilyen körülmények között? Nincs az az érvelés, logika és vita, amely segíthet megérteni Isten szeretetének és kegyelmének rejtélyét, amit Jézus szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül mutatott meg. Segítsünk az osztálynak elérni a hitnek erre a szintjére!

Gondolkodjunk el rajta: Oscar Cullmann, a nagy újszövetséges teológus mondta: „A feltámadás reménységéhez a teremtésbe vetett hit szükséges. Mivel Isten a test Teremtője is, ezért a Bibliában olvasható »feltámadásnak«... a test feltámadását kell jelentenie” (*Krisztus és az idő*. London, 1967, SCM Press LTD, 234. o.).

Megbeszélendő kérdés: Hogyan erősíti egymást a teremtésbe és a feltámadásba vetett hit?

2. LÉPÉS: FEDEZD FEL!

Csak tanítóknak: Nézzük meg Krisztus földi életének utolsó három jelenetét, és gondolkodjunk el azon, hogy milyen nagy árat fizetett Isten a megváltásunkért (lásd a Gecsemáné, a keresztes és a feltámadás)!

BIBLIAKOMMENTÁR

I. Gecsemáné: A pohár és az akarat

(Lk 22:42)

Krisztus sokat szenvedett a Gecsemáné kertjében, hogy megválthasson a Golgotán.

A. **„Atyám, ha akarod”** (Lk 22:42). Krisztus meglátta a Gecsemáné kertjében a megváltás történetének fordulópontját: vagy kiissza a poharat és felmegy a keresztre, vagy elutasítja a poharat és visszatér a menny csarnokaiba. Semmi sem akadályozhatta volna meg abban, hogy visszatérjen az Atyához, mert büntelen volt. Ám akkor mi lett volna a Szentháromság által kötött szövetséggel, amelyet a föld alapjainak lefektetése előtt kötöttek meg, hogy megváltsák a bűnöst és eltiporják az ellenséget az Isten és a Sátán közötti nagy küzdelemben (Ef 1:3-7)? Jézus mérlegelt a következmények között, és megtagadta önmagát. Nem volt hajlandó az önérdékét az Atya érdekei fölé helyezni. A győzelem titka az, hogy az akaratunkat Isten akaratának kell alávetnünk – ez Krisztusra is vonatkozott, és ránk is ez érvényes.

B. **A pohár.** A három szinoptikus evangéliumban olvashatjuk, hogy Jézus nagy szenvedések között imádkozott a pohár elkerüléséért, és az orvos író, Lukács hozzátette: a földre hulló izzadságcseppei olyanok voltak, *„mint a nagy vércseppek”* (Lk 22:44).

Mi volt ez a keserű pohár? Biztos, hogy nem a fizikai halálra utalt, amelynek a tervét abban a pillanatban szőtték az ellenségei, vagy arra a lelki fájdalomra, amit az elárulásánál, a megtagadásánál és az elutasításánál kellett éreznie. Nem, a keserű pohár arra a rettegésszerű félelemre utalt, hogy a kereszten a világ bűneinek a súlya végleg elválaszthatja az Atyától. Mivel a Fiú és az Atya lénye egy, egyik gondolataik és a tetteik, Jézus számára elviselhetetlennek tűnt a gondolat, hogy a keserű pohár akár csak egy pillanat erejéig is elválassza Őt az Atyától a kereszten.

Gondoljuk végig: A pohár keserű, elviselhetetlen és gyötrelmes. Jézus így imádkozott: „*műljék el tőlem e pohár*” (Mt 26:39). Ezt az imát meg lehet érteni. Ám nemcsak érthetőnek és ésszerűnek kell lennie a biblikus imádságnak, hanem alá is kell vetnünk magunkat Isten akarátának. Az élet összes elvárása és történése fölött és azokon túl ott van a felséges Isten akarata. Minden imára vagy „igen”, vagy „nem”, vagy „még várj” választ ad. Akik Isten akarátát elsődlegesnek tekintik, azoknak „*minden javukra van*” (Róm 8:28). Ezt tanulhatjuk meg a Gecsemáné kertjének történetéből. Tehát mi a titka Krisztus győzelmének?

II. A kereszttel: Győzelem és új élet

(Lk 9:23; 2Kor 5:17-19)

A kereszttel győzelmet és új életet ad Krisztus követőinek.

A. A kereszttel: a győzelem pillanata. Isten a kereszttel választotta, hogy ott arasson döntő győzelmet a Krisztus és a Sátán közötti nagy küzdelemben. Egyedül ettől a győzelmetől függ a bűnösök reménysége, hogy Isten gyermekei lehessenek. „*Minthogy az Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világgal, nem tulajdonítván nékik az ő bűneiket, és reánk bízta a békéltetésnek ígését*” (2Kor 5:19).

Jézus attól gyötörődött a kereszten, hogy vajon örökké fog-e tartani az a sötétség, amely elválasztja Őt az Atyától, de eldöntötte, hogy végérvényesen elszakítja a bűn láncait, és egyszer és mindenkorra eltörli a gonoszt. Kiitta a régen megkötött örök szövetség poharát, és így kiáltott fel: „*Elvégeztetett*” (Jn 19:30)! Elvégezte azt a küldetést, amiért jött. Elvégeztetett a bűntől való megváltás. Az emberiséget megbékéltette. A gonosz elkárhozott.

B. A kereszttel: az új élethez vezető út. A keresztyén élet nem születéssel, hanem halállal kezdődik. Nincs kezdet, míg az én meg nem hal, míg az ént keresztre nem feszítik. Tudatosan és teljes mértékben kell eltávolítani az ént. „*Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtes az; a régiek elmúltak, imé újjá lett minden*” (2Kor 5:17).

Valami történik azzal, aki engedi, hogy Jézus vegye át az élete teljes irányítását. A bizonytalan Simonból bátor Péter lesz. Az üldözö Saulból Pál lesz, a mártír. A hitetlen Tamásból élvonalbeli misszionárius lesz. A gyávaság utat enged a bátorságnak. A hitelenség meghal és életre kel a hit. Az irigységet elnyeli a szeretet. Az önérdek jótekonny törődéssé válik. Az ént keresztre feszítik. Ezért mondta Jézus: „*Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresz-*

jét minden nap, és kövessen engem” (Lk 9:23). A keresztyén tanítvány-ságban a kereszt viselése nem egy választható lehetőség. Vagy felvesz-
szük a keresztet, vagy nem.

Gondoljuk végig: Az evangéliumok nem mondanak sokat arról, hogy mit vitt véghez Jézus a kereszten (de lásd Jn 12:31-32). Az Újszövetség többi része mélyrehatóan tanulmányozza a témát. Olvassuk el a követ-kező verseket és beszéljünk róluk: Róm 3:23-26; 5:8-10; 8:32; 1Kor 5:7; 15:3; Gal 1:3-4; 2:20; Ef 1:7; 5:2; Zsid 9:2-26!

III. A feltámadás: A feltámadott Megváltó és a tanúi

(Lk 24:5-8; Lk 24:13-35)

A. A feltámadott Megváltó. Sokkos állapotban és tele kérdésekkel érkeztek a nők a sírhoz elsőként. Két angyallal találkoztak, akik ezt az időtálló üzenetet adták át: „Nincs itt, hanem feltámadott” (Lk 24:6), majd megkérdezték: „Miért keressitek a holtak között az élő?” (5. vers)? Az emberiség folyamatosan keresi az élet értelmét és a legvadabb kérdésekre vár választ. Ám a választ nem az emberi gondolkodás és tettek körében kell keresni. Az angyalok az üres sírnál utasították az asszonyokat, hogy a választ e szavak mögött keressék: „Én vagyok a feltámadás és az élet” (Jn 11:25). A feltámadt Jézus nélkül a sír sír marad – a reménytelenség és a halál elzárt háza.

B. A tanúk. A kereszt szétzúzta álmaikat. Csalódottan tért vissza a két tanítvány Emmausba, amely körülbelül 7 mérföldre volt Jeruzsálemtől északnyugatra. Hirtelen, a fel nem ismerhető Jézus hozzájuk csatla-kozott, és megnyugtatta őket. Olvassuk el Lk 24:13-35 történetét, és beszéljük meg a következő kérdéseket!

- 1) Honnan tudhatjuk, miért hihetjük el, hogy Jézus él?
- 2) Mi a kapcsolat a feltámadás és a reménység megújulása között?
- 3) „És [Jézus] elkezdvén Mózesről... magyarázza vala nékik minden írásokban, amik ő felőle megirattak” (Lk 24:27). Milyen igehelyek jutnak az eszünkbe Krisztus áldozati küldetésével kapcsolatban Mózes első könyvének elejétől?

3. LÉPÉS: ALKALMAZD!

Csak tanítóknak: Amikor a feltámadt Jézus megjelent a tanítványok között, azok „Megrémülvén pedig és felevlén, azt hívék, hogy valami lelket látnak” (Lk 24:37). Mi az ellenszere a rémületnek és a félelemnek?

Megbeszélendő kérdések:

Olvassuk el Lk 24:36-49-et, és tegyük fel a következő kérdéseket az osztálynak:

- 1) Jézus gyakran mondta: „Békesség néktek!” Ám miért keltettek ezek a szavak rettegést a tanítványok között?
- 2) Jézus négy jelet adott – láthatót, hallhatót, tapinthatót és megehetőt –, hogy a tanítványok biztosra vegyék, Ő valóban ember maradt a feltámadás után is. Miért fontos a testi feltámadásba vetett hit?
- 3) Jézus ezt mondta a tanítványainak: „Így van megírva, és így kellett” lennie (Lk 24:46). Hogyan kapcsolódik össze a kinyilatkoztatás és a szükséghelyzet a megváltási tervben?

4. LÉPÉS: GYAKOROLJ!

Csak tanítóknak: A Gecsemáné kertje és a feltámadás közötti út árulással, megtagadással és cselszövással volt tele. Sátán az árulás tervébe belevette Júdást és Pétert is. „*Beméne pedig a Sátán Júdásba*” (Lk 22:3) és az elment, hogy az árulás csókját adja át, majd később felakasztotta magát. Sátán Pétert is támadta, de őt Jézus így biztatta: „*én imádkoztam érted*” (31-32. versek). Mi a különbség a két eset között?

Kérdések az alkalmazáshoz:

- 1) Miért esett bele Júdás végérvényesen Sátán markába?
- 2) Miért gondolt vissza Péter Jézus szavaira (34. vers), miért vallotta meg a bűnét és miért sírt „keservesen” (62. vers)?